

astrid lindgren
**UZUNÇORAP
KORSAN**

ÇOCUK KİTAPLARI

ARKADAŞ KİTAPLAR

Cem Yayınevi Çocuk Dizisi Ankara Caddesi 40, kat 2, Cağaloğlu

İSTANBUL

Basıma hazırlayan: Erdal Öz/ Dizim: Özal Dizimevi / Klişeler: Şehir Klişe / Filmler: Ebru Grafik
/ Kapak basımı: Reyo Ofset / Ciltleme: Özgiray Ciltevi / Basım: Doyuran Basımevi, 1977, İstanbul

astrid lindgren
**UZUNÇORAP
KORSAN**

bir çocuk romanı

Türkçeleştiren
MEHMET ÇAĞ

Resimleyenler
INGRID VANG - NYMAN
ve
WALTER SCHARNWEBER

Pippi Uzunçorap'ı, bu küçük haşarı kızı artık tanıyorsunuz. Arkadaş Kitaplar dizisi içinde daha önce yayımladığımız Uzunçorap adlı birinci kitapta, sizleri onunla tanıştırmış. onun ilginç serüvenlerini sunmuştuk. Pippi Uzunçorap, küçücük, ama insanı şaşırtacak kadar üstün becerileri, yetileri olan bir kız çocuğu. Giyinmesini beceremeyen, okumasını bilmeyen, ama haksızlıklara hiç katlanamayan, iyilik yapmak, bir şeylerini bölüşmek. paylaşmak için çırpınan, sevgi dolu garip bir kız çocuğu. İsveç'in çok ünlü ocuk kitapları yazarı Astrid Lindgren, bu küçük kız çocuğunun serüvenlerini üç ayrı kitapta anlatmış. Uzunçorap adlı birinci kitabı daha önce sunmuştuk. Uzunçorap Korsan, ikinci kitap oluyor. nc ve son kitabı da yakında yayımlıyacağız. Her kitap ayrı ayrı da okunabilir. Ama  kitabın tümünü okumak, Pippi Uzunçorap'la daha iyi arkadaş olmanızı sağlayacak. Dünyada en çok satılan, okunan, beğenilen ocuk romanı oldu bu üç kitap. Uzunçorap'ın çizgi romanları, filmleri de yapıldı. Dünyanın hemen bütün dillerine çevrildi. Her yaşta çocuğun bayılarak, ilgiyle, bir solukta okuyacağı kitaplar bunlar. nc kitabı da bekleyin.

Arkadaş Kitaplar

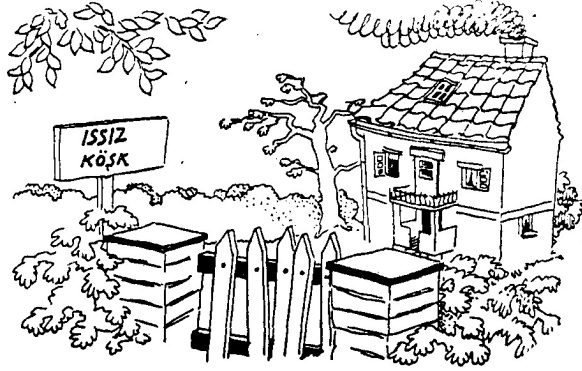
Birinci Bölüm

PIPPİ UZUNÇORAP

ISSIZ KÖŞKTE

YAŞAYIP GİDİYORDU

Diyelim ki kasabaya bir yabancı geldi. Gelmişken kasabayı gezip görmek istiyor. Ama yolunu şaşırdı, birden kendini dış mahallelerde buldu. İşte oradaki Issız Köşk, yabancıнын gözünden kaçmayacaktır.

Bu ev öylesine eskidir ki, sanki şöyle bir dokunsan çökecek gibidir. Bakımsız bir bahçenin içindedir. Hani öyle pek de görülmeye değer bir şey değildir ya, yine de kim olsa o evde kimin yaşadığını merak eder. Kasabanın yerlileri bu eski evde yaşayanı pek iyi bilirler. Ama dışardan gelen bir yabancı bilemez bunu. Hele bir de akşam karanlığı basmışsa, bu geç saatte, bu eski evin ıssız bahçesinde tek başına gezinen bir de küçük kız varsa, kasabayı dolaşan o yabancı, ister istemez, şöyle düşünecektir :

«Bu yaştaki bütün çocuklar şimdi mışıl mışıl uyuyordur. Annesi, bu saatte, bu küçük kızın böyle tek başına dolaşmasına nasıl izin verebiliyor?»

Evet ama bir yabancı, bu kızın bir annesi olmadığını nereden bilsin. Üstelik kızın babası da yoktur. Kızcağız, bu Issız Köşkte bir başına yaşamaktadır. Ama yalnız değildir. Evin balkonunda bağlı duran bir atı vardır. Bir de Bay Nilson adlı minik maymunu. Ama bir yabancı, bunları nasıl bilebilir.

Bu küçük kız pek dillidir. insanlarla konuşmaya bayılır.

Şimdi bu yabancıyı, böyle durmuş eve bakarken görse, hiç durmaz, hemen bahçe kapısına gelir, konuşurdu. Yabancı o zaman şöyle düşünecektir: «Vay canına. Şimdiye dek gördüğüm çocukların en çillisi, en kıızıl saçlısı.»

Belki sonra da şöyle geçirecektir içinden : «Aslında böyle çilli olmayı, böyle kıızıl saçlı biri

olmayı ne kadar isterdim. Hem de bu kız kadar canlı, bu kız kadar neşeli olmayı... »

O yabancı, alaca karanlıkta, böyle bir başına dolaşan kıızıl saçlı bu küçük kızın adını da merak edecektir. Kız, bahçe kapısına gelecek olursa, ona soracaktır:

«Adın ne senin?»

«Adım Pippilotta Uzunçorap. Bir zamanlar açık denizlerde, o uçsuz bucaksız denizlerde dolaşan ünlü bir kaptandı babam. Adı Efraim'di. İşte ben o kaptan Efraim'in kızıyım. Ama beni herkes yalnız Pippi diye ya da Uzuncorap diye çağırır.»

Gerçekten de böyleydi. Kızın adı Uzunçoraptı. Babasının Zenciler Kırallı olduğunu söylüyorsa, gerçekten öyle olduğuna inandığı için söylüyordu bunu. Bir zamanlar, Pippi Uzunçorap; babasıyla birlikte o uçsuz bucaksız denizlerde dolaşırlarken, bir gün babası azgın bir yele kapılıp geminin güvertesinden denize uçmuş, yok olmuştu. Babası çok şişman bir adamdı. Uzunçorap, babasının denizde boğulmuş olabileceğine bir türlü inanmamıştı. Dalgaların babasını bir adaya sürüklediğine inanıyordu. Bu adada zenciler vardı. Babası bu adadaki zencilere kiral olmuştu. Zenciler Kırallıydı Uzunçorapın babası.

Yabancı, bir yere yetişmeyecekse, örneğin o gece tirene binip kasabadan ayrılmayacaksa, bu küçükkızla bir süre daha konuşmak isteyecekti. Bu arada Pippi Uzunçorapın bu Issız Köşkte bir başına yaşadığını da öğrenecektir. Pippi'nin atını ve maymununu saymazsak tabii. Ve yabancı, şöyle düşünecektir:

«Peki ama bu çocukcağız, neyle geçinir ki?»

Ancak iyi yürekli bir insanın düşüneceği bir şeydir bu.

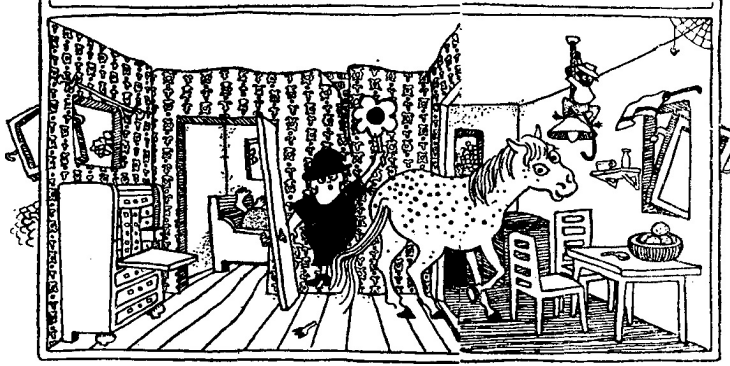
Oysa, bu bakımdan yabancının üzülməsi gereksizdir.

«Ben mi? Ben periler kadar zenginim,» diyecektir Uzunçorap.

Gerçekten de öyledir.

Babası ona tam bir torbg dolusu altın bırakmıştı. Anasız babasız, bir başınaydı ama, Pippi'nin durumu çok çok iyiydi. Hiç de öyle yoksulluk içinde kıvranan biri değildi. Hani, öbür çocukları gibi, akşam olunca ona gidip yatmasını söyleyecek kimsesi de yoktu. Yoktu ama, Pippi, bunun da kolayını bulmuştu. Uyku saatinin geldiğini, artık gidip yatması gerektiğini o kendi kendine söylüyordu. Ama saat on'a gelmedikçe böyle bir şey söylemezdi. Çünkü o, çocukların kesinlikle erken yatmaları gerektiğine hiç bir zaman inanmamıştı. Tam tersine, çocuklar için en eğlenceli saatler o saatlerdi. Bu bakımdan, güneş battığı, hava iyice serinlediği halde, şu yakındaki evde oturan Tomi ile Anikanın yataklarında mışıl mışıl uyumakta oldukları o saatte, bu çilli küçük kızın böyle ayakta oluşuna, bahçede dolaşıyor olmasına, kimse şaşmamalıydı .

. Tomi ile Anika mı? Bunların kim olduğunu, bir yabancı nereden bilsin? Bilemez. Tomi ile Anika, bu iki kardeş, Pippinin arkadaşlarıdır. Issız Köşkün hemen ötesindeki evde otururlar. Yabancı, biraz daha erken gelebilseydi, onları da görürdü. Onların da ne şeker, ne iyi çocuklar olduğunu anlayıverirdi. ' Yemek, okul ve uyku saatlerinin dışında, bu iki kardeş. hep Pippinin yanında olurlardı. Ancak akşamın bu saatlerinde uyurlardı. Çünkü Tomi ile Anikanın anası babası vardı. Bütün ana babalar gibi, onlarınki de, bütün çocukların saat yedi oldu mu, yatağa girmeleri gerektiğine inanırlardı.

Yabancı'nın vakti bol olsaydı, Uzunçorap belki de 'iyi geceler' dileyip uzaklaştıktan sonra, bir süre daha orada durur beklerdi. Niye mi? Niye olacak, o saatte öbür çocuklar gibi uyumayan bu küçük kızın, ne yapacağını görmek için. Bahçe çitinin ardına gizlenip olanca dikkatiyle onu gözetleyebilirdi. Ya bir de, ara sıra olduğu gibi, Pippinin canı o saatte atına binip dolaşmak isterse? Hele o küçük kız, tıraçaya çıkıp atını iki eli üstünde havaya kaldırıp bahçeye taşıyacak olursa? Hiç kuşkusuz, o zaman yabancı gözlerini uğuşturacak, düş görüp görmediğine inanmak isteyecekti.

«Vay canına. Bu ne biçim çocuk böyle. Bak bak, koskoca atı tek başına nasıl da havaya kaldırıyor. Ben böyle şey görmedim.»

Yabancı, böyle düşünmekte haklıdır. Çünkü, Uzunçorap, o kasabadaki en ilginç çocuktur. Görülmeye değer bir kız çocuğu. Gerçi başka kasabalarda da insanı şaşırtan çocuklar vardır, ama bu kasabada, bu küçük kızın bir benzerini daha bulamazsınız. Yalnız benzerini değil, onun kadar güçlüsünü de bulamazsınız. Ne bu kasabada, ne de dünyanın herhangi bir yerinde onun gibisi yoktur.

İkinci Bölüm

UZUNÇORAP

ALİŞVERİŞE ÇIKIYOR

Güzel bir bahar günüydü. Güneş pırıl pırıldı. Kuş sesleri dört bir yanı sarmıştı. Yolun hemen kıyısından ince bir su akıyordu. Tomi ile Anika, koşa koşa Pippinin yanına geldiler. Tomi, onun atı için şeker getirmişti. İki kardeş, içeriye girmeden önce bir süre tараçada durup atı okşadılar. İçeri girdiklerinde Pippiyi uyurken buldular. Her zaman yaptığı gibi, başı yorganın altındaydı, iki ayağı da yastığın üzerinde.

Anika, Pippinin çıplak ayağını gıdıkladı.

«Uyan!» diye bağırdı.

Küçük şeytan Bay Nilson, çoktan uyanmış, tavandan sarkan lambanın üzerine çıkıp yerleşmişti.

Derken, yorganın altında küçük kıpırtılar başladı. Sonra da Uzunçorap'ın kızıl saçlı başı, yorgandan dışarı çıktı. Gözlerini araladı. Pırıl pırıldı gözleri. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

«Vay canına,» dedi. «Demek ayağımı gıdıklayan sizdiniz. Öyle güzel bir düş görüyordum ki. Zenciler Kıralı olan babam, ayaklarımda nasır olup olmadığına bakıyordu, uyandım.»

Yatağın ucuna oturdu. Teki yeşil, teki kavuniçi olan uzun çoraplarını giydi.

Ayaklarından en az iki kat büyük olan asker postalına benzer kocaman kara ayakkabılarını giyerken,

«Yo yoo, insan bunları giydiği sürece ayağında nasır masır olmaz,» dedi.

«Pippi, bugün ne yapalım? Okulumuz tatil,» dedi Tomi.

«Düşünelim,» dedi Uzunçorap. «Yılbaşı ağacının çevresinde dansedemeyiz, çünkü ağacı fırlatıp atalı nerdeyse üç ay oluyor. Bakın üç ay önce gelseydiniz, buz üzerinde kızak kayardık. Sonra, altın

aramak için kazı da yapabilirdik, hem de çok eğlenceli olurdu. Ne yazık ki onu da yapamayız, çünkü altının nerede bulunduğunu bilmiyoruz. Üstelik dünyadaki altının en çoğu da Alaskadadır. Görseniz, Alaska, altın arayıcılarla doludur. İğne atsanız yere düşmez, öyle kalabalıktırlar. Yok yok, yapacak başka bir şey bulmalıyız.»

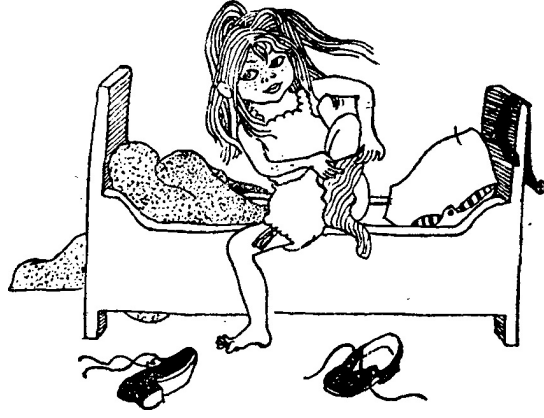
«Eğlenceli bir şey bulmalıyız,» dedi Anika.

Uzunçorap, saçlarını ortadan ayırdı, iki yanında dimdik duran iki örgü yaptı. Uzun uzun düşündü.

«Kasabaya inip çarşayı dolaşsak nasıl olur?»

«Ama hiç paramız yok ki,» dedi Tomi.

«Benim param var,» dedi Uzunçorap.

Bu sözünü kanıtlamak için hemen kalktı, ağzına kadar altın paralarla dolu torbasını getirdi, açtı. Elini daldırıp bir avuç altın para aldı. Önlüğünün tam ortasında bir cebi vardı. Paraları bu cebine doldurdu.

«Şapkamı da alırsam hazırım demektir. Hemen yola çıkabiliriz.»

Şapkası ortalıkta görünmüyordu. Önce odun sandığına baktı. Yoktu. Sonra gidip kilerdeki ekmek kutusuna baktı. Orada yalnızca bir çorap lastiği ile bozuk bir çalar saat, bir parça da kuru ekmek vardı. Sonunda askının üzerindeki rafa bakmak aklına geldi. Orda da bir tava ile bir tornavida, bir parça da peynir duruyordu.

«Bu evde de hiçbir şeyin yeri belli değil. Aradığımı bulabilirsen bul. Ama şu peynir parçasını ne zamandır arıyordum, hiç olmazsa onu buldum, iyi oldu,» dedi. «Hey şapka!» diye bağırdı. «Benimle çarşıya gelmek istiyorsan çık gel, sonra iş işten geçmiş olacak.»

Ama gelen olmadı.

«Eh, suç benden gitti. Bu senin yaptığına budalalık derler. Sonra eve döndüğümde ağlayıp sızlanmak yok, tamam mı?»

Az sonra Tomi, Anika ve omuzunda Bay Nilson olduğu halde Uzunçorapın, salına salına kasaba yolunu tuttukları görüldü. Tepede güneş parıl parıldı. Gök masmaviydi. Tek bulut yoktu. Çocuklar

pek keyifliyidiler. Yolun kıyısından akıp giden suyun şırıltılarını dinleye dinleye yürüyorlardı.

«Bu akan suyu pek sevdim,» dedi Uzunçorap.

Bunu der demez de suyun içine dalıverdi. Su, dizlerinin üzerine kadar çıkıyordu. Uzunçorap, ustalıkla sıçırıyor, Tomi ile Anikaya sular sıçratıyordu.

«Şimdi ben bir gemiyim,» dedi.

Suları yara yara ilerlemeye başladı. Birden suyun dibindeki bir taşla takılıp tökezledi, suyun ' içine yuvarlanıverdi. Başını sudan çıkarınca, aldırılmaz bir sesle,

«Daha doğrusu bir denizaltıyım,» dedi.

Anika, kaygılanmıştı.

«Ama her yanın ıslandı.»

«Ne olmuş. Çocukların her zaman kupkuru olmaları gerektiğini de kim söylemiş. Soğuk suda yıkanmanın sağlığa çok yararlı olduğunu söylerler. Ama nedense yalnızca bizim ülkemizde, çocukların böyle su dolu hendeklere girmelerine izin vermezler. Amerikada böyle çukurlara çocuklar öyle bir doluşurlar ki, sulara yer kalmaz. Öyle ki, çocuklar bütün bir yıl boyunca çukurlarda, hendeklerde öylece kalırlar. Kışın donarlar tabii. Yalnızca başları buzun dışında kalır. Evlerine gidemedikleri için, anneleri gelir, onlara çorba içirirler, köfteler yedirirler. Ama o çocukların hepsi de fıstıklar gibi sağlıklıdırlar. Bundan hiç kuşkunuz olmasın.»

Küçük kasaba, bahar. güneşinin altında sanki uzansan elle tutabilirmişsin gibi görünüyordu. Parke taşlar döşeli daracık sokakları, sıra sıra 'evlerin arasında kıvrılıp gidiyordu. Bütün evleri çevreleyen bahçelerde çiğdemler, nergisler, papatyalar, yerden fişkırtıyor gibiydiler.

Küçük kasabada bir sürü dükkân vardı. Bu güzel bahar gününde bu dükkânların kapılarından birçok insan girip çıkıyordu. Hanımlar, kollarına taktıkları alışveriş sepetleriyle, kahve, şeker, sabun,

tereyağı almaya geliyorlardı. Kasabanın çocukları da bir şişe gazoz içebilmek, bir çiklet alabilmek için oradaydılar. Ama bu çocukların çoğunun cebinde parası olmazdı. Zavallıcıklar, dükkânlenn önünde durur, vitrinlerdeki güzel şeylere bakarlardı.

Güneşin en güzel ışınları . altında, kasabanın anacaddesinde üç küçük insan belirdi. Bunlar, Tomi, Anika, bir de yerlerde ardında ıslak bir şerit çizerek gelen sıırıslıklam Pippi Uzuncoraptı.

«Ne mutlu bize,» dedi Anika. «Şuraya bakın bir sürü dükkân var önümüzde, bizde de bir cep dolusu altın para var.»

Tomi bunu duyunca sevincinden havaya zıpladı.

«Öyleyse alışverişe başlayabiliriz,» dedi Uzunçorap. «Ben kendime öncelikle bir piyano satın almak istiyorum.»

«Ama nasıl olur. Sen piyano çalmasını bilmiyorsun ki,» dedi Anika.

«İyi ama hiç denemedim ki. Denemeden bunu nasıl bilebilirim. Bunu denemek için hiç bir zaman bir piyanom olmadı. Bak Tomi, şunu aklından çıkarma. Bir piyanosu almadan piyano çalabilmek için insanın pek çok çalışması gerekir.»

Görünürde piyano satan bir dükkân yoktu. Aranırken bir eczane çıktı karşılarına. Eczanenin vitrininde bir kutu çil kıremi duruyordu. Kutunun yanında da şöyle bir yazı vardı: «Çillerinizden mi yakınıyorsunuz?»

Pek okuması yazması yoktu Uzunçorapın. Çünkü -Okula gitmekten hiç hoşlanmazdı.

«Çillerinizden mi yakınıyorsunuz diye yazıyor,» -dedi Anika.

«Yaa, öyle mi. Yerinde bir soru. Yerinde bir soruya yerinde bir karşılık gerek. Gelin içeri girelim.»

Eczaneye girdi Uzunçorap. Ardından da Tomi ile Anika girdiler. Tezgâhın ötesinde yaşlı bir hanım duruyordu. Uzunçorap, doğruca o yaşlı hanıma gitti.

«Hayır,» dedi.

«Ne istediniz?» dedi yaşlı hanım.

«Hayır,» dedi Uzunçorap yine.

«Ne demek istediğinizianlamadım,» dedi yaşlı hanım.

«Hayır, çillerimden yakınmıyorum,» dedi Uzun-çorap.

Yaşlı hanım, onun ne demek istediğini anlamıştı.

«İyi ama sevgili yavrum, baksana yüzün çil içinde.»

«Elbette çil içinde. Ama bundan yakınmıyorum. Üstelik çillerimi çok seviyorum. İyi günler efendim.»

Ve o hızla dönüp kapıya doğru yürüdü. Tam kapının ağzında durdu, yüksek sesle,

«Ama çilleri daha da çoğaltan bir kırem bulursanız bana sekiz on kutu gönderebilirsiniz,» dedi.

Eczanenin hemen yanında hanfımlar için giysiler satan bir dükkân vardı.

«Daha hiçbir şey alamadık,» dedi Uzunçorap. «Artık alışverişe başlamalıyız.»

Önde Uzunçorap, ardında Tomi, onun ardında da Anika, dükkâna daldılar. İçeri girer girmez, gözlerine ilk çarpan şey, mavi ipekli bir giysiyle köşede duran bir manken oldu. Uzunçorap mankene yaklaşp elini sıkıca kavradı,

«İyi günler efendim,» dedi. «Sanırım bu dükkâna bakan hanım sizsiniz. Tanıştığımıza çok sevindim.»

Böyle deyip mankenin elini sallamaya başladı.

Ama o anda hiç beklenmedik bir şey oldu, mankenin kolu omuzundan çıktı, ipekli giysiden sıyrılıverdi. Uzunçorap, elinde uzun beyaz bir kolla ortada kalıverdi.

Tomi, korkusundan soluk bile almıyordu.

Anika neredeyse ağlayacaktı.

Tezgâhın arkasında duran adam, alı al moru mor geldi, bağırıp çağırmaya başladı.

Uzunçorap, onu sabırla dinledikten sonra,

«Biraz yatıştınız mı?» dedi. «Yatıştıysanız ızın verin biraz da ben konuşayım. Ben bu dükkânda herkes alacağı şeyi, kendi seçiyor diye düşünmüştüm. Bakın, ben bu kolu satın almak istiyorum.»

Bu sözler, satıcıyı daha da kızdırdı. Mankenin satılık olmadığını söyledi. Öyle ya, mankenin tek bir kolu nasıl satılık olabilirdi. Üstelik, Uzunçorap, bütünü mankenin parasını ödemek zorundaydı artık. Çünkü mankenin kolunu koparmıştı. Satıcı böyle söyleyince,

«Çok ilginç,» dedi Uzunçorap. «İyi ki bütün dükkânlardaki satıcılar sizin gibi değil. Şimdi benim canım güzel bir but kızartması yemek istese, bir ka* sap dükkânına girip oir kuzu butu istesem, kasap bana kuzunun bütünü satmaya kalkışsa, ne yapa* rım ben? Öyle değil mi?»

Bunları söylerken, elini cebine daldırmış,. şöyle fiyakayla birkaç altın parayı tezgâhın üstüne fırlat* mıştı. Satıcı, şaşkına dönmüştü.

«Ne o? Yoksa daha çok mu para vermemi istiyorsunuz?»

«Yo, hayır efendim. Çok bile verdiniz.»

Satıcı böyle deyip yerlere kadar eğildi.

«Üstü kalsın,» dedi Uzunçorap. «Artan parayla çocuklara bir şeyler alın.»

Ve kapıya yöneldi.

Satıcı, iki büklüm, onun ardınca yürüdü. Kapıda, mankeni hangi adrese göndereceğini sordu.

«Ben yalnızca bu kolu istiyorum,» dedi Uzunçorap. «Onu da yanımda alıp götürebilirim. Mankenin geri kalan parçalarını yoksullara dağıtabilirsiniz. Haydi, hoşça kalın.»

Sokağa çıktılar. Tomi, merakla,

«Bu kol ne işine yarayacak?» dedi.

«Bu mu? Ne işime mi yarayacak? Sen hiç takma diş, takma saç görmedin mi? Takma burun bile var. Ne yani, benim de takma bir kolum olamaz mı? Üstelik insanın üç tane kolu olması, çok iyidir. Sayısız yararları vardır bunun. Babamla birlikte açık denizlerde dolaşırken, bir keresinde, bütün insanların üç kollu olduğu bir kente ulaşmıştık. Ne akıllıca bir iş, değil mi? Diyelim ki, oturmuş, yemek yiyorlar; bir ellerinde çatal, bir ellerinde de bıçak var. Ama tam o sırada burunlarını da karıştırmak istiyorlar, ya da ne bileyim kulaklarını kaşımak istiyorlar. İşte o zaman üçüncü kollarını kullanıyorlardı. Böylece de zaman kazanmış oluyorlardı. Bilmem anlatabildim mi?»

Uzunçorap biraz düşünceli görünüyordu.

«Üf, yine yalan atmaya başladım,» dedi. «Çok garip. İçimde birdenbire öyle çok yalan birikiyor ki, söylemeden edemiyorum. Doğrusu o kentteki insanlar üç kollu falan değildi. Yalnızca iki kolları vardı.» Bir süre sustu, düşündü. «Üstelik bir çoğunun da tek kolu vardı,» dedi. «Evet, gerçeği söylemek gerekirse, hiç kolu olmayanlar bile vardı. Yemek yiyecekleri zaman, masanın üzerine kapanıp, yemeği tabaktan, ağızlarıyla almak zorunda kalıyorlardı. Kulakları kaşındığındaysa, annelerine başvurmaları gerekiyordu. İşte aslında durum böyleydi.» Uzunçorap, keyifsizce başını salladı. «İşin doğrusu, hiç bir yerde, o kentteki kadar az kol görmedim. Ama işte ben böyleyim. Önemli olmak, göze batmak için, örneğin üç kollu insanlar gördüğümü bile uydurmam gerekiyor.»

Uzunçorap takma kolu omuzlayıp yola koyuldu. Bir şekerçi dükkanının önünde durdu. Vitrinde sergilenen ilginç şekerlemeleri, büyülenmiş gibi seyreden bir sürü çocuk birikmişti orada. Kırmızı, mavi ve yeşil karamelalarla dolu koca koca kutular, sıra sıra çikolatalar, paket paket çikletler, sakızlar, insanın ağzının suyunu akıtan şekerlemeler vardı. Evet, bunlara bakıp duran çocukların arada sırada iç çekmelerinde şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü hepsi de beş parasızdı.

Tomi, istek dolu bir sesle, Uzunçorapın giysisini çekiştirerek,

«Pippi, bu dükköna girelim mi,» dedi.

Uzunçorap, üstüne basa basa,

«Bu dükkâna gireceğiz, ta içine gireceğiz, hem de,» dedi.

Ve öyle de yaptılar.

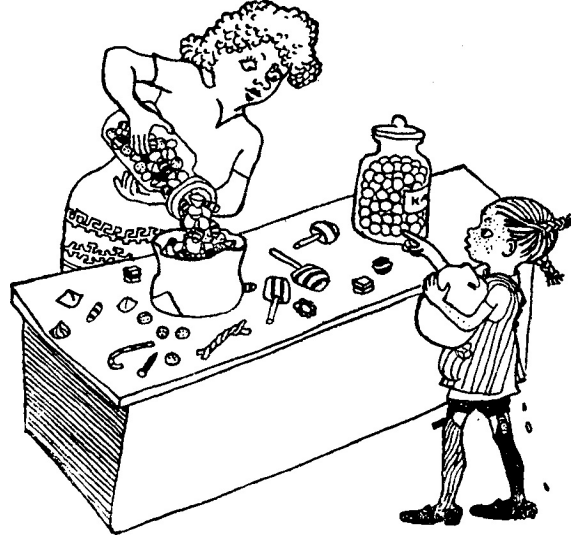
Uzunçorap, elindeki altın lirayı sallayarak,

«On sekiz kilo karamela rica edeceğim,» dedi.

Bir kerede, bu kadar çok karamela satın almak isteyen müşteriye alışık olmayan satıcı, şaşkınlıkla, küçük kızın yüzüne baktı.

«Yani on sekiz tane karamela istiyorsunuz?» .

«Hayır, on sekiz kilo karamela istiyorum.»

Uzunçorap, altın lirayı tezgâhın üzerine koydu. Bunun üzerine tezgâhtar, karamelaları koca koca kesekâğıtlara aceleyle doldurmaya başladı. Tomi ile Anika, Uzunçorapın yanında durmuş, hangilerinin en iyi cins karamela olduğunu gösteriyorlardı. Kırmızı renkte nefis bir karamela vardı. İnsan bunlardan birini ağzına atsa, dilinde eriyip yayılıyordu. Hafif ekşimsi, yeşil renklileri de hiç fena değildi. Çilekli ve kayısıli olanların da doğrusu tadına doyumazdı.

Hepsinden üçer kilo almayı önerdi Anika. Öyle yaptılar.

«Altmış tane çubuk şeker, yetmiş iki paket de meyveli ciklet alırsam, sanırım günlük gereksinmemi aşmış olmam,» dedi Uzunçorap. «Bu durumda hepsini taşımak için, küçük bir el arabası gerekecek.»

Tezgâhtar, yandaki oyuncakçı dükkânından böyle bir el arabası alabileceklerini söyledi.

Şimdi şekerçi dükkânının önünde Uzunçorapın yaptığı alışverişi gördükçe heyecandan nerdeyse bayılacak gibi olan bir sürü çocuk birikmişti. Uzunçorap, yandaki oyuncakçı dükkânına dalıp hemen küçük bir el arabası satın aldı. Bütün paketleri el arabasına yükledi. Sonra çevresine şöyle bir göz atıp bağırdı:

«Burada, karamela sevmeyen varsa, lütfen bir adım öne çıksın!»

Kimse yerinden kıpırdamadı.

«Çok ilginç. Peki öyleyse, karamela sevenler bir adım öne çıksın!»

O zaman aralarında Tomi ve Anika da olan yirmi üç çocuk bir adım ilerledi.

«Tomi, aç paketleri,» dedi Uzunçorap.

Tomi paketleri açtı. O anda küçük kentte eşi görülmedik bir karamela şöleni başladı. Bütün çocuklar, ağızda yağ gibi eriyen kırmızılardan, ekşimsi yeşillerden, çilekli ve kayısılılardan, karamelaları birbiri üstüne ağızlarına tıka basa doldurdular. Üstüne de bir çikolata sigarası yerleştirdiler. Çünkü çikolatayla çilek tadının karışımı pek güzel oluyordu. Kentin dört bir yanından çocuklar akın akın geliyordu ve Uzunçorap onlara avuç avuç karamela dağıtıyordu.

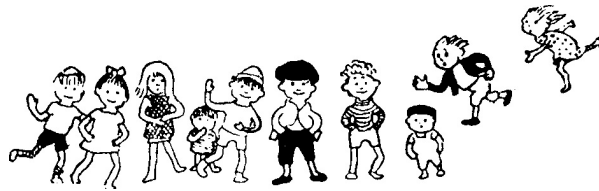
«İzin verirsiniz, on sekiz kilo daha alacağım, yoksa yarına hiç karamelamız kalmayacdk.»

Uzunçorap, on sekiz kilo daha satın aldı, ama yine de ertesi güne pek fazla kalmadı.

«Şimdi yandaki dükkâna gidiyoruz,» deyip oyuncakçı dükkânına daldı yeniden. Tabii bütün çocuklar da ardından. Oyuncakçı dükkânı, çok hoş oyuncak tirenler, otomobiller, güzel giysili bebekler, bebek eşyaları, mantar tabancaları, kurşun askerler, kumaştan yapılmış köpekler, filler, hacıyatmazlar ve çıkartmalarla doluydu. ,

«Buyurun, ne istemiştiniz?» dedi tezgâhtr.

«Hepsinden biraz istiyoruz,» dedi Uzunçorap. Gözlerini raflarda gezdirdi. «Örneğin bize pek çok hacıyatmaz gerekli. Sonra mantar tabancaları.»

Uzunçorap, tezgâhın üstüne birkaç tane altın lira bıraktı. Bunun üzerine çocuklar, en çok istediklerini kendi elleriyle seçmeye başladılar. Anika, kıvrıkcık sarı saçlı, pembe ipek giysili, çok güzel bir bebek aldı kendine. Bebek karnına basılınca 'anne anne' diyordu. Tomi, havalı tabanca ile buhar makinasını seçti. Öteki çocuklar da, neyi beğendilerse aldılar. Uzunçorap alışverişi tamamladığında dükkânda, yalnızca birkaç çıkartma ve birkaç tahta takoz kalmıştı. Uzunçorap kendine hiç bir şey almadı, ama Bay Nilsonun payına bile bir ayna düştü.

Tam dükkândan çıkacakları sırada Uzunçorap, bütün çocuklara birer oyuncak kaval almıştı. Sokağa çıktıklarında, Uzunçorapın elindeki takma kolun yönetiminde, tüm güçleriyle kavallarını üflemeye başladılar.

Büyük caddede öyle bir canlılık vardı ki, ne oluyor diye bakmaya bir polis bile çıkageldi.

«Bu gürültü nedir?» diye bağırdı polis.

«Bu, yürüyüş marşıdır,» dedi Uzunçorap. «Diyelim ki 'Dağ Başını Duman Almış'ı çalıyoruz.»

«Hemen bu gürültüye son verin.»

Polis böyle kükredi ve elleriyle kulaklarını tıkadı.

Uzunçorap, takma kolla, yatıştırırcasına sırtını sıvazladı polisin.

«Sen, birer de borazan almadığımıza sevin,» dedi.

Az sonra kavallar birbiri ardından sustu. Giderek Tominin kavalından arada sırada yükselen bir ses kaldı yalnızca.

Polis, çok sert bir dille, Büyük Caddede toplanma ve 'gösteri yapmanın yasak olduğunu söyledi. Bütün çocuklara hemen evlerine gitmelerini buyurdu. Çocuklar, polis buyurmasa da evlerine gideceklerdi. Çünkü hepsi, bir an önce evlerine gidip, oyuncak tirenlerini, otomobillerini denemek, yeni bebeklerine beşikler yapmak istiyorlardı. Hepsinin keyfi yerindeydi. Sevinç içinde hoplaya zıplaya evlerine dağıldılar. O akşam hiç biri akşam yemeği yiyemedi.

Pippi, Tomi ve Anika da yola koyuldular. Uzun-çorap, el arabasını sürüklüyordu peşinden. Önünden geçtikleri bütün tabelalara bakıyor, dili döndüğünce heceliyordu:

«Ec-za-ne... Demek ilâç satın alınan yer de burasıymış.»

«Evet burası,» dedi Anika.

«Öyleyse hemen girip biraz ilâç almalıyım.»

«Ama hasta değilsin, ilâcı ne yapacaksın?»

«Değilim, ama olabilirim. Her yıl bir sürü insan hasta oluyor, zamanında ilâç almadıkları için de ölüyorlar. İlâç alırsam benim başıma böyle bir şey gelmez.»

Eczanede eczacı oturmuş ilâç yapıyordu. Birkaç. hap daha yaptıktan sonra, eczaneyi kapamayı düşünüyordu. Artık geç olmuştu. Tam o sırada, Uzunçorap, Tomi ve Anika içeri girip tezgâha yaklaştılar.

«Dört litre ilâç rica ediyorum,» dedi Uzunçorap.

«Ne tür bir ilâç?»

«Hastalığa iyi gelen bir şey olsa iyi olur.»

«Hangi hastalığa?»

Eczacı iyice sabırsızlanmıştı.

«Örneğin, boğmacaya, ayakkabı vurmasına, karın ağrısına, kızamığa, burun deliğine kaçan leblebiye falan iyi gelen türden bir ilâç. Mobilya cilâlamaya da yararsa hiç fena olmaz. Yani gerçekten kullanışlı bir ilâç olsun.»

Eczacı bu kadar kullanışlı bir ilâcı bulunmadığını, her hastalık için değişik ilâçlar olduğunu söyledi. Uzunçorap iyileşmesini istediği daha bir düzine hastalık saydı. Eczacı, tezgâhın üzerine bir sürü ilâç sıraladı. Bazı şişelerin üzerinde, «dıştan kullanılır» yazılıydı. Bu, ilâcın vücuda dıştan sürülmesi gerektiği anlamına geliyordu. Uzunçorap, paraları ödedi, ilâçları aldı, teşekkür edip çıktı. Tomi ile Anika da, ardınca yürüdüler.

Eczacı saatine baktı, artık dükkânı kapama zamanı gelmişti. O da çocukların arkasından çıkıp kapıyı kilitledi. Eve gidip bir şeyler yemenin ne güzel olacağını düşündü.

Uzunçorap, dükkânın önünde durup şişelerini yere sıraladı.

«Ah ah, nerdeyse en önemlisini unutuyordum.»

Ama eczanenin kapısı kapanmıştı. İşaret parmağını kapı ziline dayayıp var gücüyle uzun uzun bastırdı. Tomi ile Anika, zilin içerde çınlayarak çalışını duydular. Az sonra kapının üzerinde küçük bir pencere açıldı. Gece hastalanıp eczaneye gelen müşteriler, ilâçlarını bu pencereden alırlardı. Eczacı, pencereden başını uzattı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

«Yine ne istiyorsunuz?» diye bağırdı.

«Özür dilerim efendim, aklıma bir şey geldi de. Mademki siz hastalıklardan iyi anlıyorsunuz, belki benim şu sorumu yanıtlayabilirsiniz: insanın karnı ağrırsa, sıcak çorba içmek mi iyidir, yoksa mideyi soğuk suya yatırmak mı?»

Eczacının kanı tepesine sıçradı.

«Defol!» diye haykırdı. «Bas git. Yoksa ...»

Pencereyi öfkeyle çarptı.

«Vay canına, bu ne biçim öfke böyle, sanki çok kötü bir şey yaptım.»

Uzunçorap, dükkânın zilini yeniden çaldı. Az sonra eczacının başı pencerede yine gözüktü. Bu kez yüzü öfkeden morarmıştı.

«Sıcak çorbanın sindirimi belki biraz zordur, değil mi?»

Eczacıya dostça bakıyordu bunları söylerken. Eczacı hiç karşılık vermedi. Pencereyi yine çarparak Uzunçorapın yüzüne kapattı.

Uzunçorap, omuzlarını silkti.

«Eh, ne yapalım. Ben de sıcak çorbayı denerim. İşe yaramazsa suçlusu kendisi olur,» dedi.

Eczanenin kapısının önüne oturdu.

«Büyük insanlar işin kolayını hiç bilmiyorlar. Şimdi şurada, bir, iki, üç... sekiz tane şişe var. Aslında hepsi bir tek şişeye pek güzel sığar. Neyse ki benim biraz sağduyum var.»

Bu sözleri söyleyip şişelerin kapaklarını açtı. Sonra hepsini bir şişeye boşalttı. Şişeyi bir güzel çalkaladı. Ağzına dayayıp, koca koca yudumlarla içti.

İlâçların bir kısmının dışardan kullanılacağını bilen Anika, biraz kaygılanmıştı.

«Ama Pippi, bu ilâçların zehirli olmadığını nereden biliyorsun?»

«Öğrenirim. Hemen yarın sabah öğrenirim. Yarın sabah hâlâ yaşıyorsam, demek ki ilâçlar zehirli değilmiş, derim. Öyleyse küçücük çocuklar bile içebilir bunları.»

Bu karşılık, Tomi ile Anikayı biraz düşündürdü. Az sonra Tomi, kuşku ve kaygıyla,

«Peki ama, ya zehirliyse ne olacak?» dedi.

«O zaman, şişede kalanı alır, yemek odasının mobilyalarını parlatırsınız. Zehirli ya da zehirsiz, bu ilâca boşuna para vermedik ya.»

Şişeyi aldı, el arabasına yerleştirdi. El arabasında, takma kol, Tominin buharlı makinasıyla mantar tabancası, Anikanın bebeği, içinde beş tane kırmızı karamela olan küçük bir kesekâğıdı vardı. On sekiz kilo karameladan geriye kala kala bunlar kalmıştı. Bay Nilson da el arabasında oturuyordu. Yorgundu. Gitmek istiyordu artık.

«Doğruyu söylemek gerekirse çocuklar, bu ilâç gerçekten iyi. Daha şimdiden güçlenmiş gibiyim. Özellikle kuyruğum pek sağlıklı görünüyor.»

Pippi, böyle söyleyip kışını sağa sola salladı. Sonra el arabasını arkasından çekerek, Issız Köşke doğru yollandı. Tomi ile Anika da yanınca yürüdüler. Karınlarında hafiften hafiften bir sancı duydular.

Üçüncü Bölüm

UZUNÇORAP MEKTUP YAZIYOR,

OKULA GİDİYOR

«Bugün Anikayla birlikte anneannemize mektup yazdık,» dedi Tomi.

«Öyle mi?» dedi Uzunçorap, şemsiyesinin sapıyla tencereyi karıştırarak. «Bugün nefis bir yemek yiyeceğim.» Burnunu tencereye yaklaştırıp kokladı. «Karıştırı karıştırı bir saat kaynatılacak, zencefil katılmadan servis yapılacaktır. Ne diyordun, anneannene mektup mu yazdın?»

Odun sandığının üzerine oturmuş, bacaklarını sallamakta olan Tomi,

«Evet,» dedi. «Mektubumuzu alır almaz, bize yazar.»

Uzunçorapın canı sıkılmıştı.

«Bana hiç mektup gelmiyor.»

«Evet ama, sen de hiç yazmıyorsun. Mektup yazmazsan mektup gelmez ki,» dedi Anika.

«Okula gitmek istemediğin için yazmıyorsun. Okula gitmeden insan yazmayı öğrenemez,» dedi Tomi.

«Öyle bir yazarım ki. Bir sürü harf biliyorum. Babamın gemisinde bir denizci dostum vardı, bana bir sürü harf öğretti. Harfler yetmezse bir' araba da sayı biliyorum. Mektupta neler yazılır?»

«Önce, nasılsın iyi misin, diye sorarım anneanneme, ardından, ben de iyiyim, diye yazarım. Sonra, burada havanın nasıl olduğundan sözederim. Bu günkü mektubumda, bizim evin bodrumunda öldürdüğüm kocaman fareyi bile anlattım.»

Uzunçorap yerinde döndü. Derin derin düşündü.

«Ne yazık, hiç mektup almadım ben. Öteki çocukların hepsine mektup geliyor. Ama bana gelmiyor. Bu böyle sürüp gidemez. Bana mektup yazacak bir anneannem yoksa ben de kendi kendime yazarım. Üstelik hemen şimdi yazacağım.»

Uzunçorap fırının kapağını açtı, içine baktı. Fı ! rının içinde bir kalem duruyordu. Onu aldı. Beyaz kâğıttan yapılma büyük bir kesekâğıdını yırtıp açtı, mutfak masasının başına oturdu. Kaşlarını çatı. Çok düşünceli görünüyordu.

«Şimdi sakın beni rahatsız etmeyin, düşünüyorum.»

Tomi ile Anika, bir süre Bay Nilsonla oynamaya ' karar verdiler. Oyun da, Bay Nilsona küçük giysisini' giydirip çıkarmaktı. Anika, Bay Nilsonu, yeşil beşiğine yatırmaya çalıştı. Hastabakıcı oyunu oynamak istiyordu. Tomi doktor, Bay Nilson da hasta yavrucağ olacaktı. Ama Bay Nilson yataktaki durur mu? Yataktan tırmanıp tavana sıçradı. Tavan lambasına kuyruğunu dolayıp kendini aşağı sarkıttı. Uzunçorap, bir gözünü kaldırarak onlara baktı.

«Budala Bay Nilson,» dedi. «Hasta çocukların tavan lambasından sarkmalarına izin vermezler. En azından bu ülkede. Güney Afrikada böyle şeyler olurmuş, duydum. Güney Afrikada çocukları ateşlenir ateşlenmez hemen tavan lambasına asarlar. İyileşinceye kadar da orada bırakırlar. Ama, yazık ki Güney Afrikada değiliz.»

Sonunda Tomi ile Anika, Bay Nilsonla uğraşmaktan vazgeçtiler. Atı tımar etmeye karar verdiler. Taraçaya çıkıp yanına geldiklerinde at çok sevindi. Şeker olup olmadığını yoklamak için _ellerini kokladı. Yoktu, ama Anika hemen içeri girip birkaç parça şeker getirdi.

Uzunçorap, yazdı da yazdı. Sonunda mektup bitti. Zarf yoktu. Tomi bir zarf getirmek için hemen eve koştu. Pul da getirdi. Uzunçorap büyük bir özenle zarfın üzerine adını yazdı: «Bayan Pippi Uzunçorap. Issız Köşk.»

«Mektupta neler yazıyor?» dedi Anika merakla. «Nerden bileyim, mektubu daha almadım ki.» Tam

o sırada, postacı, Issız Köşkün önünden geçiyordu.

«Kimi zaman insanın şansı tutar, tam gerekli olduğu zaman işte böyle postacıya raslar.»

Hemen sokağa koştu.

«Lütfen bu mektubu çabucak Uzunçorapa ulaştırır mısınız?»

Postacı, önce mektuba, sonra Uzunçorapa baktı. Şaşkınlıkla, '

«Ee Uzunçorap sen değil misin?» dedi.

«Elbette benim, başka kim olabilir. Yoksa beni Habeşistan İmparatoriçesi mi sandın?»

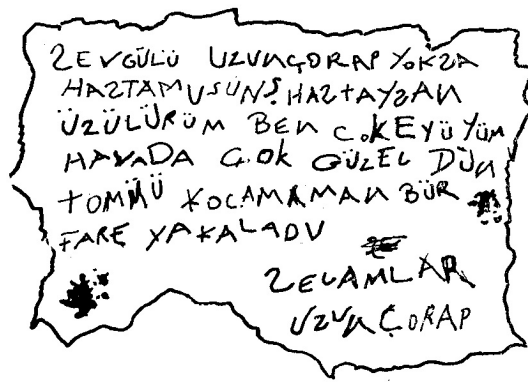
«Yoo, hayır. Peki ama, öyleyse mektubu niye kendin almıyorsun?»

«Niye kendim almıyor muyum? Mektubu kendim mi alacaktım yani? Bu kadarı da çok artık. Yani şimdilerde herkes kendi mektubunu kendisi mi alıyor? O zaman postacılar ne işe yarayacak? Mektupların hepsini birden çöpe atmak daha iyi. Şu yaşıma geldim, bu kadar budalaca bir şey duymadım! Hayır aslanım, görevini böyle yapıyorsan, inan ki hiç bir zaman posta müdürü olamazsın.»

Postacı, en iyisi Pippinin isteğini yerine getireyim, diye düşündü. Gidip mektubu Işık Köşkün posta kutusuna attı. Mektup daha kutunun dibine düşmeden Uzunçorap büyük bir coşkuyla koştu kaptı mektubu.

«Öf, meraktan çatlıyorum, hayatımda aldığım ilk mektup bu.»

Hep birlikte, taraçanın basamaklarına oturdular. Uzunçorap zarfı açtı. Tomi ile Anika, omuzlarının üstünden mektubu okudular. Mektupta şunlar yazıyordu:

«Vay canına, Tomi, gördün mü? Benim mektupta da, senin anneannene yazdıklarının tıpkısı var. Demek kibu gerçek bir mektup. Bu mektubu ölünceye kadar saklayacağım.»

Mektubu yeniden zarfın içine yerleştirdi, zarfı da oturma odasındaki büyük dolabın küçük çekmecelerinden birine koydu. Bu dolabındaki eşyalara bakmak, Tomi ile Anika için dünyanın en eğlenceli işiydi. Arada sırada Pippi, onlara bu eşyalar arasından küçük armağanlar verirdi. Yine de dolabın içindekiler bir türlü bitip tükenmezdi.

Pippi, çekmeceyi kapatırken, Tomi,

«Ama mektupta pek çok yazım yanlış yapmışsın,» dedi.

«Evet, daha iyi yazmasını öğrenmen için okula gitmen gerek,» dedi Anika.

«Sağolun çocuklar. Bir keresinde okula gittim. Sabahtan akşama kadar. Öyle çok bilgi soktum ki kafama, bu yüzden kafam hâlâ kazan gibi.»

«Ama biz okulda her gün gezintiye çıkıyoruz, hem de bütün sınıf.»

«Allah kahretsın!» dedi Uzunçorap, saçının örgülerinden birini ısırdı. «Allah kahretsın! Okula gitmediğim için gezilere katılamıyorum, değil mi! Okula gidip, bölmeyi çarpmayı öğrenmediğim için, bana her istediklerini yapabileceklerini sanıyorlar.»

«Her gün on kilometre yürüyoruz. Ta ormanın içlerine kadar. Sonra oyunlar oynuyoruz.»

«Allah kahretsın!» diye yineledi Uzunçorap.

Ertesi gün hava o kadar sıcak ve güzeldi ki, küçük kentteki okul çocuklarının hiç biri yerlerinde duramıyorlardı. Öğretmen pencereleri açtı, sınıfa güneş doldu. Okulun hemen önünde bir meşe ağacı vardı. Ağacın ta tepesinde bir sığırcık kuşu oturmuş keyifle ötüyordu. Tomi, Anika ve sınıf arkadaşları yalnızca onu dinliyor ve dokuz' çarpı dokuzun seksen bir ettiğine hiç aldırıyorlardı.

Tomi, birden şaşkınlık ve coşkuyla yerinden sıçradı.

«Şuraya bakın öğretmenim!» diye haykırarak pencereden dışarısını gösterdi. «Bakın, Pippi bu!»

Bütün çocukların gözleri o yana çevrildi.

Gerçekten de Uzunçorap, pencere'nin hemen önündeki meşe ağacının dalında oturuyordu. Ağacın dalı pencerenin pervazına kadar uzandığından, Uzunçorap neredeyse pencerenin içinde oturuyor gibiydi.

«Selâm öğretmen! Selâm çocuklar!» diye bağırdı Uzunçorap.

«İyi günler Pippi,» dedi öğretmen.

Uzunçorap bir gün okula gelmişti. Bu yüzden öğretmen onu çok iyi tanıyordu. Pippi biraz daha büyüyüp akıllandığında yeniden okula gelmesi konusunda öğretmenle anlaşmışlardı.

«Ne istiyorsun Pippi?» dedi öğretmen.

«Bana pencereden biraz bölme ve çarpma atar mısınız? Şöyle gezintiye katılmama yetecek kadar.

Yeni harflerinizi varsa onları da birlikte atıverin.»

«Yanımıza gelsene,» dedi öğretmen.

«Doğrusu pek istemiyorum,» dedi Uzunçorap. Olanca içtenliğiyle rahatça dala yaslandı. «Sınıfta başım dönüyor. Öyle çok bilgi var ki orada, iğne atsan yere düşmez. Ama öğretmenim, o bilgilerin birazı pencereden uçup bana gelemmez mi? Şöyle gezintiye katılmama yetecek kadarı?»

«Olabilir,» dedi öğretmen. Ve aritmetik dersine döndü. Bütün çocuklar Pippinin pencerede oturmasından hoşnuttular. Çarşıya gittikleri gün Pippi hepsine karamelalar, oyuncaklar almıştı. Bay Nilson da Pippiyle birlikteydi tabii. Daldan dala sıçrayışı çok eğlenceliydi. Bazan pencereye atlıyordu. Bir keresinde sıçrayıp geldi, Tominin tepesine oturdu. çocuğun başını kaşımaya başladı. O zaman öğretmen, Pippiye, maymununu yanına çağırması gerektiğini söyledi. Çünkü tam o sırada Tomi 315'i yediye bölecekti. Tepesinde bk maymun otururken bunu yapamazdı. Ama derste bir türlü düzen sağlanamadı. Bahar güneşi, sığırcıklar, Uzunçorap ve Bay Nilson. Eee, çocuklar için bu kadarı da fazlaydı doğrusu.

«Aklınızı mı kaçırdınız çocuklar,» dedi öğretmen.

«Biliyor musunuz öğretmenim, bu gün çarpma ve bölme yapılacak gün değil bence,» dedi Pippi, oturduğu yerden.

«Dersimiz bölme.»

«Böyle günde ne çarpma ne de bölme yapılır. En iyisi eğlenmek.»

Öğretmen de direnmekten vazgeçti artık.

«Peki Pippi. Öyleyse eğlenceyi sen yöneteceksin.»

«Yooo, o konuda pek becerikli sayılmam.»

Dala bacaklarından asılarak aşağı sarktı. Nerdeyse saçının örgüleri yere degecekti.

«Ama ben bir okul biliyorum. Orada yalnızca eğleniyorlar. Ders programında, 'bütün gün eğlence' yazıyor.»

«Yaa, neredeymiş bu okul?»

«Avusturalyada. Avusturalyanın güneyindeki bir kentte.»

Doğrulup yine dala oturdu. Gözleri pırıl pırıldı.

«Eğlence dersi nasıl oluyor?» diye sordu öğretmen.

«Program her zaman değişir. Çoğunlukla pencereden sıçramayla başlarlar. Sonra çığlığı basıp yeniden sınıfa koşarlar. Sınıfa gelince sıraların üzerinde güçleri yettiği kadar havaya zıplarlar.»

«Peki öğretmenleri ne der, çocukların böyle yaptıklarını görünce?»

«Aaa, o mu, o da sıçrar, hoplar. Hem de hepsinden daha çok zıplar. Sonra çocuklar şöyle yarım saat kadar döğüşürler. Hava yağmurluysa bütün çocuklar giysilerini çıkarıp dışarı koşarlar. Yağmurun altında zıplayıp hoplayıp. dansederler. Öğretmen tempo tutup onlara org çalar. Çocukların kimileri, şöyle iyi bir duş yapmak için su oluklarının altında dururlar.»

«Yaa, bak sen şu işe, demek öyle.»

«Evet evet, harika bir okuldur. Avusturalyadaki en iyi okullardan biri. Yalnız çok güneydedir.»

«Anlıyorum, ama bizim okulda bu kadar eğlenebileceğimizi sanmıyorum.»

«Eğer sıralarda zıplamak varsa, kısa bir süre için içeri gelebilirdim.»

«Gezintiye çıkmamızı bekle, o zaman zıplarsın.»

«Gerçekten gezintiye katılabilir miyim?»

Uzunçorap buna öyle sevindi ki, ters bir taklayla ağaçtan yere atladı.

«Yemin ederim bunu Avusturalyadakilere yazacağım. İstedikleri gibi eğlensinler orada. Gezintiye katılmak daha eğlenceli bence.»

Dördüncü Bölüm

UZUNÇORAP OKUL

GEZİNTİSİNE KATILIYOR

Bir sürü ayağın çıkardığı patırdı, konuşmalar, gülüşmeler duyuluyordu yolda. Tomi, çantasını sırtına vurmuş, yepyeni basma giysisiyle Anika, öğretmenleri, tam gezintiye çıkacakları gün boğazı ağrımaya başlayan zavallı bir . oğlancık dışında bütün sınıf, hep birlikte yürüyorlardı. Hepsinin önünden de, atına binmiş olan Pippi Uzunçorap yürümekteydi. Bay Nilson, elinde cep aynası, onun arkasında oturuyordu. Aynayla güneş ışınlarını çocukların üzerine yansıtıyordu. Işınları Tominin tam gözünün ortasına düşürünce zevkten dörtköşe oluyordu.

Anika, «Bugün mutlaka yağmur yağar,» diyordu. Ve buna öyle inanıyordu ki şimdiden büyük bir öfke duyuyordu içinde. Ama şansa bakın, gezinti günü geldiğinde güneş, gittikçe daha güçlü parlamaya başladı. Sırtında yepyeni basma giysisiyle yürürken Anikanın yüreği sevinçten hopluyordu. Bütün çocuklar çok mutluydular, çok sevinçliydi. Yolun iki kıyısında boydan boya papatyalar açmıştı. Bir yerde, ansızın kocaman bir gelincik tarlasıyla karşılaşmasınlar mı? Bütün çocuklar dönüşte birer kucak papatya ve koca bir demet gelincik toplamaya karar verdiler.

«Ne güzel, ne güzel bir gün,» diye içine çekti havayı Anika, atının üzerinde general gibi dimdik duran Pippiye baktı.

«Evet, San Fransiskoda ağır sıklet şampiyonu ile döğüştüğümünden beri, böylesine eğlenceli bir gün geçirmemiştim. Ata binmek ister misin Anika?»

Hiç istemez mi, Anika dünden razıydı. Uzunçorap onu kaldırdı, önüne oturttu. Öteki çocuklar bunu görünce duracak değiller ya. Onlar da ata binmek istediler. Hepsi sırayla âta bindiler. Ancak Tomi ile Anika ötekilerden daha çok bindiler. Kızlardan birinin ayağını ayakkabısı vurmuştu. Bu yüzden hep Uzunçorapın arkasında oturdu. Kızcağız ata biner binmez. Bay Nilsori saç örgülerini çekiştirmeye başladı.

Korkunç Ormana doğru yürüyorlardı. Bu ormana bu adın verilmesinin nedeni, korkunç güzel bir orman olmasındandı. Tam ormana geldiklerinde, Uzun-çorap birden atlayıp atının sırtını okşadı.

«Uzun süredir bizi sırtında taşıyorsun. Yorulmuşsundur. Bu yükü hep senin çekmen doğru değil.»

Böyle dedi ve güçlü kollarıyla atını havaya kaldırdı. Ormandaki küçük bir açıklığa gelinip de öğretmen, durmalarını söyleyene kadar atını havada taşıdı. Uzunçorap çevresine bir gözattı :

«Bütün canavarlar, gelin bakalım şimdi, en güçlü kimmiş görelim!» diye bağırdı.

Öğretmen, ormanda canavar falan olmadığını söyledi. Uzunçorapın buna canı çok sıkıldı.

«Canavar olmayan Korkunç Orman olur mu hiç? İnsanlar neler buluyor, yakında alevsiz ateş, kupkuru su da bulacaklar. Hep cimriliklerinden. Karmelasız karamela dükkânlarını ortaya çıkaracakları gün onlara bir diyeceğim olacak. İşte o zaman asıl canavar kendileri olacaklar!»

Uzunçorap, bu sözlerden sonra öyle bir kükredi ki, öğretmen dayanamayıp kulaklarını tıkadı. Çocuklardan çoğunun korkudan ödleri koptu.

«Evet şimdi canavar Uzunçorap oyunu oynuyoruz!» diye haykırdı Tomi, keyifle. Ellerini çırpı. Bu düşünce bütün çocukların hoşuna gitti. Canavar kendine in olarak seçtiği dağ oyuğuna girdi. Çocuklar da, oyuğun karşısına geçip canavarı kızdırmaya başladılar.

«Aptal canavar! Aptal canavar!»

Bunun üzerine canavar, kükreyerek hışımla fırladı ininden. Sağa sola koşup saklanmaya çalışan çocukları kovalamaya başladı. Yakalananları- inine götürüp akşam yemeğinde onları yiyeceğini söyledi. Ancak canavar, ötekilerin ardından koşarken kimileri kaçmayı başardı. Kaçmaları için oyuktan dışarı tırmanmaları gerekiyordu. Bu da kolay olmuyordu. Tutunabilecekleri bir tek küçük çınar ağacı vardı. Ancak buna tutunmayı becermek, pek kolay değildi. Yine de bu işlerin hepsi, son derece heyecan vericiydi. Bütün çocuklar, «Hayatımızda böyle eğlenceli bir oyun oynamadık,» diyorlardı. Öğretmen çimenlere uzanmış kitap okuyor, arada sırada çocuklara şöyle bir göz atıyordu.

«Gerçekten korkunç bir canavar,» diye mırıldanıyordu kendi kendine.

Gerçekten de öyleydi. Canavar zıplıyor, kükrüyor, çocukları üçer dörder oyuğun içine yolluyordu. En yüksek ağaca tırmanıyor, daldan dala tıpkı maymun gibi atlıyor, bir bakıyorsunuz atına binip ağaçların arasına gizlenmeye çalışan çocukları kovalıyordu. Atının sırtında hızla gelirken eğilip çocukları yakalıyor, onları önüne oturtup,, oyuğa doğru dolu dizgin giderken şöyle bağıırıyordu :

«Akşam yemeğim için kızartacağım sizi!»

Oyun çok eğlenceliydi. Çocuklar bitmesini hiç istemiyorlardı. Derken birden ortalık duruldu. Derin bir sessizlik oldu. Tomi ile Anika ne olduğunu anlamak için koşarak Pippinin yanına geldiler. Canavar, bir taşta oturmuş, garip bir yüzle elinden tuttuğu bir şeye bakıyordu.

«Ölmüş, bakın ölmüş,» dedi.

Ölen. küçücük bir kuş yavrusuydu. Yuvasından yere düşmüş, ölmüştü.

«Of, ne yazık,» dedi Anika.

Canavar başıyla onayladı.

«Aa, Pippi, ama sen ağlıyorsun,» dedi Tomi, ansızın.

«Ağlamak mı, ben mi ağlıyorum. Ağlamıyorum işte.»

«Ama gözlerin kıpkırmızı olmuş,» diye directti Tomi.

«Nerde kıpkırmızı,» dedi Uzunçorap ve bakmak için Bay Nilsonun cep aynasını aldı. «Buna gözün kızarmış denir mi! Batavyada, babamla benim yanımda olacaktın da görecektin. Orada bir adam vardı, gözleri öyle kırmızıydı ki, polis sokağa çıkmasını yasaklamıştı.»

«Neden?»

«Çünkü herkes, onu kırmızı dur işareti sanıyordu. Onun gittiği her yerde trafik karmakarışık oluyordu. Benim gözlerim kızarmış, hıh. Hiç de değil. Böyle küçücük bir yavru kuş için mi ağlayacak mışım.»

«Aptal canavar! Aptal canavar!»

Canavarın ne yaptığını görmeğe her yandan çocuklar geliyordu. Canavar, yavru kuşcağızı aldı ve onu yavaşça yumuşacık çimenlere yatırdı.

«Elimden gelseydi onu yeniden canlandırırdım,» dedi içini derin derin çekerek; sonra bir kez daha korkunç bir sesle kükredi : «Şimdi sizi pişireceğim!»

Çocuklar neşeli çılgınlık atarak çalılıkların arasında kayboldular.

Sınıftaki kızlardan biri, Korkunç Ormanın yakınında otururdu. Adı Ullaydı. Annesi Ullaya, öğretmeniyle birlikte, sınıf arkadaşlarını bahçelerinde serinletici şerbetler içmeye çağırabileceğini söylemişti.

Çocuklar, uzun süre canavar oyunu oynadıktan sonra, biraz dağa tırmandılar. Ardından, ağaç kabuklarından yapılmış sandallarla gölde gezildi. Sonra yüksek bir kayadan atlama yarışı yapıldı. En sonunda Ulla, şerbet içme zamanının geldiğini söyledi. Kitabını okuyup bitiren öğretmen de aynı kanıdaydı. Çocukları toplayıp sıraya dizdi. Korkunç Ormandan Ullaların evine doğru yola koyuldular.

Yoldan, çuval yüklü at arabasıyla bir delikanlı gelmekteydi. Çuvallar ağırdı, hem de pek çoktu. At

ise, yaşı ve yorgundu.

Tam o sırada, arabanın tekerleklerinden biri hendeğe giriverdi. Sürücünün adı, Çiçekgildi.. Delikanlı bu işe pek öfkeleni. Suçu atta buldu. Kamçısını çıkardı, birden atın sırtına olanca güeüyle indirdi. At çırpınarak, didinerek, vargücüyle arabayı yeniden yola çıkarmaya uğraştı, ama başaramadı. Çiçekgil büsbütün öfkeleni. Daha büyük bir hışımla indirdi kamçıyı atına. İşte tam o anda, öğretmen, delikanlıyı ve atına yaptıklarını gördü. Zavallı ata o kadar acıdı ki, neredeyse bayılacaktı.

«Zavallı bir hayvana nasıl böyle vurabilirsiniz?» dedi..

Çiçekgil, bir an kamçısını susturdu. Öğretmene bakarak yere tükürdü.

«Başkasının işine burnunuzu sokmayın, yoksa hepiniz kamçının tadını tadarsınız.»

Bir daha tükürdü yere. Sonra yeniden kamçıyı indirmeye başladı. Zavallı atcağzın bütün bedeni tir tir titriyordu. O anda çocukların arasından bir yıldırım koptu geldi. Gelen Uzunçoraptı. Burnu bembeyaz olmuştu. Uzunçorapın ne zaman burnu böyle bembeyaz kesilirse, çok öfkelenmiş demektir. Tomi ile Anika bunu iyi bilirlerdi. Uzunçorap, hışımla Çiçekligilin üzerine atıldı. Yakaladığı gibi havaya fırlattı. Delikanlıyı düştüğü yerden kaldırıp bir daha havaya fırlattı. Dört, beş, altı kere uçtu Çiçekgil havada. Çiçekgil başına gelenleri anlayamıyordu.

«Kurtarın kurtarın!» diye bağıırıyordu korkuyla.

Sonunda büyük bir gürültüyle, yolun ortasına yuvarlandı. Kamçısı elinden düşmüştü. Uzunçorap ellerini beline dayayarak karşısında durdu.

«Bir daha ata elini sürmeyeceksin!» Sesi çok kararlıydı. «Anladın mı? Kap kentinde bir kere atını döven bir adama raslamıştım. Sırtında pek süslü, pek fantirifiton bir giysi vardı. Ona, atını bir daha döversen seni öyle bir benzetirim ki, bu süslü giysilerin elimde kalır, bilesin, dedim. Bir hafta sonra yine dövdü atını. Tabii sonunda o pek süslü püslü giysisine çok yazık oldu.»

Çiçekgil şaşırılmıştı. Ağzı bir karış açıktı. Olduğu yerde donup kalmıştı.

«Arabayla nereye gidiyordun?» diye sordu Uzunçorap.

Çiçekgil, korkudan titreyerek, ilerdeki bir evi işaret etti.

«Şuradaki evime.»

O zaman Uzunçorap, hâlâ yorgunluktan ve kırı kudan titreyen ata döndü.

«Merhaba arkadaşım, şimdi rahat edeceksin.»

Atı güçlü kollarıyla kaldırıp, karşıki evin ahırına

kadar taşıdı. At da en az Çiçekgil kadar şaşırılmıştı.

Çocuklarla öğretmen yolda durup Uzunçorapı beklediler. Çiçekgil arabasının yanında durup başını kaşıdı. Arabayı eve nasıl götüreceğini bilemiyordu. O sırada Uzunçorap geri geldi. Kocaman ve ağır çuvallardan birini alıp Çiçekgilin sırtına yerleştirdi.

«İşte böyle, haydi şimdi sen taşı çuvalı. Bakalım taşıma işinde de kamçılarlamakta olduğun kadar usta mısın. Görelim.»

Uzunçorap kamçıyı eline aldı.

«Kamçıdan çok hoşlandığına göre, aslında seni bununla biraz okşamam gerekir, ama çok yıpranmış bu kamçı,» deyip kamçının bir parçasını kopardı. «Ne yazık iyice eskimiş.» Sonra kamçıyı parçaladı.

Çiçekgil hiçbir şey söylemedi. Sırtında çuval, yola koyuldu. Yalnız birazcık topallıyordu. Uzunçorap da arabayı tuttuğu gibi Çiçekgilin evine götürdü.

«Buyrun. Ücret istemez.» Arabayı Çiçekgilin ahırının önüne bıraktı. «Bunu büyük bir zevkle yaptım. Havadaki uçuşların için de ücret istemez.»

Sonra çekti gitti. Çiçekgil ardından uzun süre bakakaldı.

«Evet Çiçekgil efendiye çok iyi davrandım doğrusu

«Yaşasın' Uzunçorap!» diye bağırdı çocuklar, o geri gelince.

Yaptığı iş öğretmenin de hoşuna gitmişti. Onu övdü :

«Aferin Uzunçorap. Senin yaptığın gibi hayvanlara iyi davranmalı. İnsanlara da tabii.»

Uzunçorap atına atladı. Kendinden pek hoşnut görünüyordu.

«Evet Çiçekgil efendiye çok iyi davrandım doğrusu,» dedi. «Havadaki uçuşlarına bile ücret almadım!»

«Bu ormana bu amaçla geldik,» dedi öğretmen, «Dostça ve kardeşçe davranmasını öğrenmek için.»

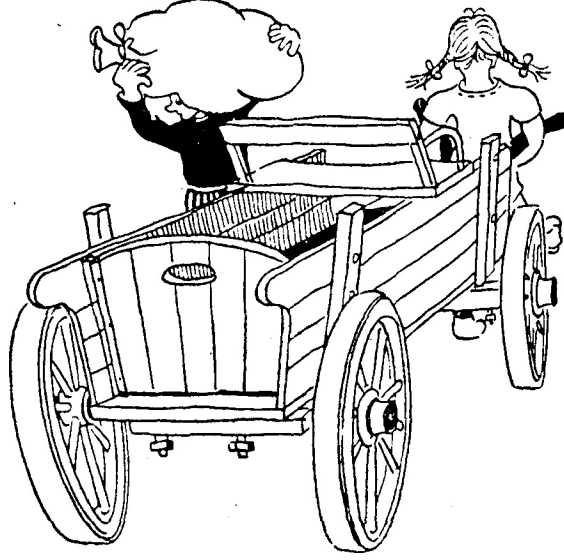
Uzunçorap atının sırtında amuda kalktı, bacaklarını havada salladı.

«Hah hay, peki başkaları niçin geldi buraya?»

Ullanın bahçesinde koca bir sofra kuruluydu. Öyle çok pasta ve çörek vardı ki, çocukların ağzı sulandı. Bir koşu masanın çevresine oturdular. Masanın bir ucuna Uzunçorap oturdu. İlk yaptığı şey, iki çöreği kaptığı gibi ağzına tıkmak oldu. Şişman yanaklı bir meleği andırıyordu.

Öğretmen, hafif azarlayıcı bir sesle,

«Uzunçorap, yemeğe başlamadan önce ev sahibinin 'buyrun' demesini beklemek gerekir,» dedi.

«Siz beni düşünmeyin öğretmenim,» dedi Uzunçorap, ağzı dolu dolu. «Kuralları eksiksiz uygulamak pek bana göre bir iş değil.»

Tam o sırada Ullanın annesi, Uzunçorapın yanına geldi. Bir elinde şerbet sürahisini, öteki elinde çukolata dolu bir kâse vardı.

«Şerbet mi, çukolata mı?» diye sordu.

«Şerbet ve çukolata. Çöreklerden birini şerbetle birini çikolatayla yiyeceğim de.»

Ullanın annesinin elinden, hem şerbet sürahisini. hem de çikolata kâsesini kaptı, her birinden payına düşeni aldı.

Öğretmen, şaşkın şaşkın bakan kadına fısıldayarak durumu açıkladı :

«Şimdiye kadar hep açık denizlerde yaşamış da...»

«Anlıyorum.»

Ullanın annesi, tepeleme kurabiye dolu bir tabağı Uzunçorapa uzattı,

«Tarçınlı kurabiye sever misin?»

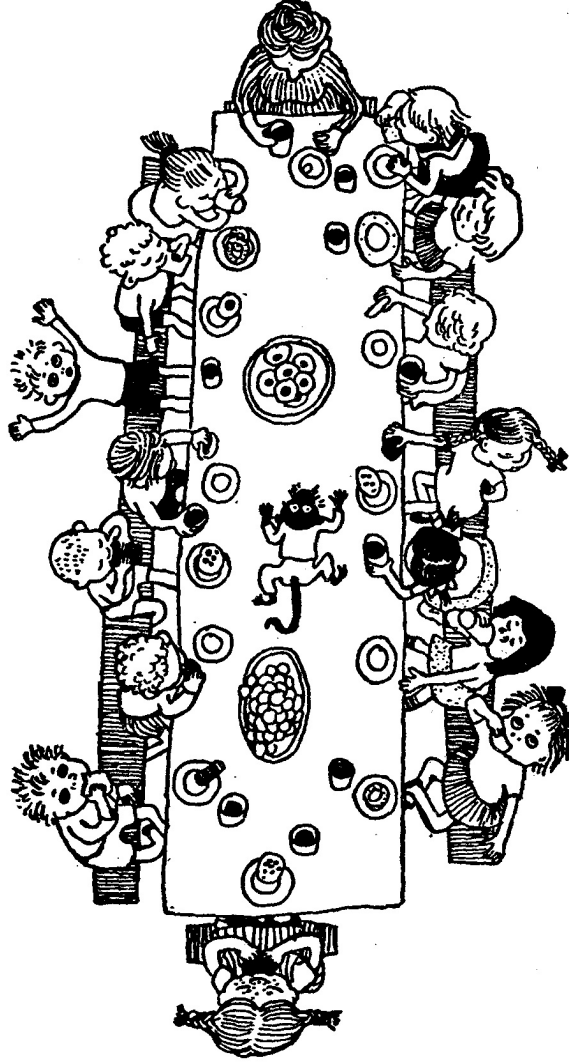
«Hem de nasıl!» Kendi açgözlülüğüne kendisi de keyifle güldü. «Görünüşleri pek iyi değil ama, tadları yerindedir herhalde.»

Bir avuç aldı. Sonra masanın öbür ucunda duran pembe renkli nefis kurabiyelere takıldı gözü. Bay Nilsonun kuyruğunu hafifçe çekti,

«Hadi Bay Nilson, fırla şu güzellerden bir tane getir bana bakayım. Beş altı tane alsan daha iyi.»

Bay Nilson, masanın üzerinden öyle bir seğirtti ki, bütün şerbet bardakları sarsılıp çalkalandı.

«Karnın doymuştur,» dedi Ullanın annesi.

«Doymuş sayılmam. Bir de susadım ki,» dedi Uzunçorap kulağını kaşıyarak.

«Evet. pek fazla bir şey sunamadık.»

«Yalan da değil,» dedi Uzunçorap, dostça.

Bu sözleri duyunca, öğretmen, konuk olarak gidilen bir yerde nasıl davranmak gerektiği konusunda Uzunçorapla biraz konuşmaya karar verdi.

«Dinle beni Pippi. Büyüdüğün zaman kibar bir hanım olmayı istersin, değil mi?»

«Yani yüzü pudralı, dudakları boyalı hanımlardan olmayı mı?»

«Her zaman nasıl davranacağını bilen, her zaman kibar ve görgülü olan bir hanım demek istiyorum. Gerçekten kibar bir hanım. Öyle olmayı istemez misin?»

«Bir düşüneyim. Çünkü büyüyünce korsan olmaya karar vermiştim de... Ama öğretmenim, hem korsan, hem kibar bir hanım olunamaz mı?»

Öğretmen, böyle bir şey olmaz, diye düşünüyordu. Uzunçorap, mutsuz bir sesle,

«Acaba hangisini olsam?» dedi.

Öğretmen, insan hayatta hangi yolu seçerse seçsin, doğru davranmayı öğrenmenin, bir zararı olmayacağını anlattı. Az önce Uzunçorapın masada davrandığı gibi davranmak hiç de hoş değildi.

«Nasıl davranacağını bilmek, ne kadar zor,» diye içini çekti Uzunçorap. «Bana yalnızca en önemli kuralları anlatamaz mısınız?;;

Öğretmen elinden geldiği kadar açıkladı. O anlatırken, Uzunçorap ilgiyle izledi. Bir şey sunulmadıkça ve bir kerede iki pasta alınmaz, çatal yerine bıçakla yemek yenmez, başkalarıyla konuşurken kaşınıp durmak olmaz, şu olmaz, bu olmaz. Uzunçorap düşünceli düşünceli başını salladı.

«Her sabah bir saat erken kalkıp bu oyunu ezberlemeye çalışacağım, ama korsan olmaktan vazgeçmeye karar verirsem tpbii.»

Uzunçorapla öğretmenin az ötesinde Anika ‘çimenlerde oturuyordu. Derin düşüncelere dalmış burnunu karıştırıyordu.

«Anika!» diye bağırdı Uzunçorap. «Niye daldın öyle? Unutma ki gerçekten kibar bir hanım, yapayalnız bile olsa asla burnunu karıştırmaz!»

Öğretmen konuşmayı kesmişti. Yola koyulma zamanının geldiğini söyledi. Bütün çocuklar sıraya girdiler. Yalnızca Uzunçorap hâlâ çimenlerin üzerinde oturuyordu. Dikkatle bir şey dinliyormuş gibi yüzü heyecanla gerilmişti.

«Neyin var Pippi?» diye sordu öğretmen, merakla.

«Öğretmenim, gerçekteh kibar bir hanımın karnı ağrıyabilir mi?» Sesini çıkarmadan, yüzündeki anlamı değiştirmeden öylece durdu. «Çünkü eğer buna da izin yoksa, hemen şimdi korsan olmaya kesin olarak karar versem iyi olacak.»

Beşinci Bölüm

PANAYIRA GİDİYOR

Küçük kentte panayır vardı. Panayır yılda bir kez olur ve kentin çocuklarını sevince boğardı. O gün de kentte olağanüstü bir hava esiyordu. Sokaklar hıncahınç doluydu. Direklere bayraklar çekilmişti. Panayır alanında dünyanın en ilginç şeylerinin satıldığı tezgâhlar kurulmuştu. Kentte öyle bir canlılık vardı ki, sokaklarda şöyle bir yürümek bile heyecan vericiydi. En iyisi de lunaparktı. Neler yoktu ki orada. Atlıkarınca, atış alanı, tiyatro ve daha bir çok eğlence yerleri. İstelik içinde her türlü vahşi hayvanlar, kaplanlar, kobra yılanları, maymunlar ve deniz aslanları olan hayvanat bahçesi bile vardı. İnsan durup dışardan dinlese hiç duymadığı garip hırıltılar ve homurtular gelirdi kulağına. Ve tabii parası olan içeri girip her şeyi görebiliyordu.

O günün sabahı, en şık giysilerine bürünen Uzun-çorapın heyecandan başındaki kurdela titriyordu. Tomi de aceleden koca bir dilim ekmeği koparmadan ağzına tıkmıştı. Anneleri, çocukları alıp panayıra gitmeye hazırlanıyordu. Tomi ile Anika, sabırsızlıktan yerlerinde duramıyordu. Ama birden, panarıya anneleriyle değil de Uzunçorapla gitmeyi yeğlediklerini söylediler.

Tam Issız Köşkün bahçe kapısından içeri girerlerken, Tomi,

«Biliyor musun, Uzunçorapla birlikte olduğumuzda her şey daha eğlenceli oluyor,» dedi.

Anika da öyle düşünüyordu.

Uzunçorap pek şık giyinmişti, mutfağın ortasında dikilmiş onları bekliyordu. Sonunda kocaman panama şapkasını bulmayı başarmıştı. Şapka, odun sandığının dibinden çıkmıştı.

«Geçen gün bununla odun taşıdığımı unutmuşum,» dedi. Şapkayı gözlerine kadar çekti. «Şık değil miyim?»

Tomi ile Anikanın doğrusu Uzunçorapın şıklığına diyecek sözleri yoktu. Uzunçorap gerçekten çok şıktı. Kaşlarını kömürle koyulaştırmış, dudaklarına, tırnaklarına kırmızı boya sürmüştü. Yere kadar uzanan bir balo giysisi geçirmişti sırtına. Giysinin arkası iyice açıktı. İçinden kırmızı bir yelek görünüyordu. Eteklerinin altından kocaman siyah pabuçları sırtıyordu. Pabuçları bugün her zamankinden şıktılar. Çünkü Uzunçorap olağanüstü günlerde yaptığı gibi üstlerine yeşil kurdeleler bağlamıştı.

«Panayıra giderken gerçekten şık bir bayan olmak gerek,» dedi Uzunçorap.

Böylesine kocaman pabuçlarla nasıl yürünürse, işte öyle kırıtarak yürümeye başladı. Eteklerini uçlarından tutmuş, olağan sesine benzemeyen bambaşka, uyumlu bir sesle,

«Aman ne güzel, aman ne güzel,» dedi.

«Nedir bu kadar güzel olan?» dedi Tomi.

«Ben,» dedi Uzunçorap, kendinden geçmişcesine.

Toiri ile Anikaya panayır zamanı, her şey çok daha güzel görünüyordu. Sokaklardaki kalabalığa karışmak, çok tatlıydı. Uzunçorap armağan olarak Anikaya ipekli bir başörtüsü, Tomiye de çoktandır istediği, ama annesinin almasına bir türlü izin vermediği bir kep satın aldı. Saatlerin içi küçük pembe beyaz renkli horoz şekerleriyle doluydu.

«Ne iyisin Uzunçorap,» diyerek saati kaptı Anika.

«Evet çok tatlı bir saat,» dedi Uzunçorap. «Nefis bir şey.»

Halk, lunaparkın oraya akın akın gidiyordu. Tomi, Anika ve Uzunçorap da kalabalığa karıştılar.

«Her şey ne canlı,» dedi Temi.

Sevinçten kendinden geçmişti. Laternalar çalışıyor, atlıkarınca dönüyor, insanlar gülüşüp bağırıyorlardı. Eğlence yerlerinin önü tıklım tıklımdı. Halk tüfeklerle atış yapılan 'ı'Srin önünde birikmiş, nişancılıktaki ustalıklarını gösterenleri seyrediyordu.

«İşte daha yakından incelemeye değer bir yer,» dedi Uzunçorap ve Tomiyle Anikayı oraya doğru sürükledi. Hiç kimsenin olmadığı bir nişan tahtasının karşısına geçtiler. Tezgâhın başında tüfekleri verip, paraları toplayan kadın, pek müşterisi olmadığından suratını asmıştı. 1ç küçük çocuğa da müşteri denmezdi ya. Onlara fazla ilgi göstermedi. Uzunçorap büyük bir dikkatle nişan tahtasını süzdü. Hedef yerinde mavi giysili, tostoparlak suratlı, kartondan yapılma bir adam asılıydı. Suratının tam ortasında kıpkırmızı bir burnu vardı. Hedefin göbeği buydu. Bunun tam üstüne olmasa bile yakınlarına vurdurmak gerekiyordu. Adamın yüzünün hiçbir yerine vuruş yapılamazsa, atış karavana sayılıyordu.

Az sonra tezgâhtar kadın çocukların orada dikilip bakmalarından rahatsız oldu. Para vermeyi ve vurmayı bilen müşteriler istiyordu.

Kadın, tatsız bir sesle,

«Siz hâlâ orada mı duruyorsunuz?» dedi.

«Yoo, büyük alanda oturmuş, fındık fıstık yiyoruz.»

Kadının sesi iyice tatsızlaştı.

«Ne dikiliyorsunuz orada öyle, biri gelir de atış yapar diye mi bekliyorsunuz?»

«Yoo, belki takla atar da bizi eğlendirirsin diye bekliyoruz.»

Derken, en sonunda bir müşteri çıkageldi. Gelen, yeleğine altın zincir asmış bir beyefendiydi. Bir tüfek aldı ve eliyle şöyle bir tarttı.

«Bu iş nasıl yapılmış göresiniz diye birkaç atış yapmak istiyorum,» dedi.

Kendisine bir bakan var mı diye de şöyle bir göz attı çevresine. Ama Uzunçorap, Tomi ve Anikadan başka kimsecikler yoktu ortalıkta.

«İyi bakın çocuklar,» dedi. «İlk nişancılık dersiniz olsun bu. İşte atış böyle yapılır.»

Tüfeği doğrulttu. Tetiği çekti. İlk atış karavanaydı. İkinci atış da boşa gitti. Üçüncü ve dördüncü atışlar da hedefi vuramadı. En sonunda, beşinci atışta, zar zor kartondan adamı çenesinden vurabildi.

Beyefendi öfkeyle tüfeğe sövüp saydı ve fırlatıp' attı elinden.

«Ne ustaymış bu amca. Bundan böyle ben de tıpkı bu amcanın öğrettiği gibi atış yapacağım,» dedi Uzunçorap.

Tüfeği aldı eline, dan, dan, dan, dan, dan! beş-atışın beşi de kartondan adamın burnunun tam ortasına vurmuştu. Uzunçorap, tezgâhta duran kadına bir altın lira uzattı ve oradan uzaklaştı.

Atlıkarınca öylesine güzeldi ki, görünce Tomi ile Anikanın solukları kesildi. Atlıkarıncanın atları, siyah, beyaz, kahverengiydi. Atların yeleleri gerçek yeleydi. Atlar canlı gibiydiler. Hepsinde eyer ve üzenge bile vardı. Herkes istediği ata binebiliyordu. Uzunçorap bir altın liralık tutarında bilet aldı. Biletler öyle çoktu ki çantasına sığmıyordu.

«Bir altın lira daha verseydim, atlıkarıncanın tamamını alacaktım nerdeyse,» dedi.

Tomi kendine siyah bir at seçti. Anika da beyaz ata binmeye karar verdi. Uzunçorap, Bay Nilsonu vahşi görünümlü bir siyah atın üzerine yerleştirdi. Bay Nilson hemen parmaklarıyla atın yelesinde pire ara.: maya koyuldu.

«Bay Nilson da mı atlıkarıncaya binecek?» dedi Anika, şaşkınlıkla,

«Tabii, niye olmasın. Aklıma gelseydi, atımı da yanıma alırdım. Biraz eğlence ona da iyi gelirdi doğrusu. Üstelik ata binmiş at, ne ilginç olurdu değil mi?»

Uzunçorap da doru bir ata atladı, atlıkarınca laternadan yükselen 'Şimdi aklında mı çocukluk günlerimiz' şarkısıyla birlikte dönmeye başladı.

Tomi ile Anika, atlıkarıncaya binmenin olağanüstü bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Uzunçorap do halinden hoşnut görünüyordu. Atın üzerinde amuda kalkmış, ayaklarını havaya dikmişti. Uzun balo giysisinin etekleri yerlere kadar inmişti. Atlıkarıncanın çevresinde durmuş seyredenler, kırmızı bir

yelek, yeşil kilot ve Uzunçorapın, uzun sıska bacaklarıyla, biri yeşil, biri kahverengi çoraplarını ve havada sallanan koca siyah pabuçlarını görüyorlardı.

Uzunçorap, birinci turu tamamladığında,

«Gerçek bir kibar bayan atlıkarıncaya binince böyle olur işte,» dedi.

Çocuklar, bir saat boyunca, atlıkarıncadan inmediler. Ancak sonunda Uzunçorapın fena halde başı döndü. Bir yerine üç atlıkarınca görmeye başlamıştı.

«İnsan hangisine bineceğini şaşıırıyor,» dedi.İyisi mi gidelim artık buradan.»

Uzunçorapın bir sürü bileti artmıştı. Biletleri, paraları olmadığından atlıkarıncaya binemeyen, orada durmuş hayranlıkla onları seyreden küçük çocuklara dağıttı.

Atlıkarıncanın yakınında bir yerde kurulu çadırın önünde bir adam durmuş .avaz avaz bağıırıyordu :

«Haydi, beş dakika sonra gösteri başlıyor. Bu eşsiz oyunu kaçırmayın. Acele edin. Oyunumuzun adı, 'Prenses Ororanın öldürölmesi' ya da 'Çalılıklarda Kim Var?'

«Eğer çalılıklarda biri varsa, kim olduğunu hemen öğrenmeliyiz,» dedi Uzunçorap. «Gelin içeri girelim.))

Uzunçorap bilet gişesine gitti.

«Tek gözle seyredeceğime söz verirsem, bileti yarı fiatına alabilir miyim?»

Birdenbire pintiliği tutmuştu nedense.

Biletçi kulak asmadı onun söylediğine.

İçeri girince en ön sıraya oturdular. Uzunçorap, düş kırıklığına uğramıştı.

«Burada çalılıkta saklanan kimse yok,» dedi.

«Ama oyun daha başlamadı ki,» dedi Tomi.

Derken perde açıldı ve prenses Ororanın sahnede dolaştığı görüldü. Ellerini oğuşturuyor, pek dertli görünüyordu. Uzunçorap bütün bunları büyük bir coşkuyla izliyordu.

«Ne kadar üzgün, yoksa bir yerine iğne mi batıyor?)) dedi Tomiyle Anikaya.

Ama prenses Orora gerçekten üzgündü. Gözlerini tavana doğru kaldırdı. Büyük bir acıyla şunları söyledi : ,

«Şu dünyada benim kadar mutsuz bir insan daha var mıdır acaba. Yavrularımı elimden aldılar. Kocam kayboldu. Çevrem haydutlarla, beni öldürmek isteyen canilerle dolu.»

«Off, ne korkunç bir durum,» dedi Uzunçorap.

«Ölsem daha iyi,» dedi Prenses Orora.

Bu sözler üzerine Uzunçorapın gözlerinden yaşlar boşandı.

«Zavallı prenses, böyle konuşma,» diye fısıldadı. «Her şey düzelir. Çocukların geri gelebilir, yeniden koca bulabilirsin, dünyada öyle çok erkek var ki.» Son sözleri hıçkırıklarla bölündü.

O sırada tiyatronun müdürü, hani çadırın önünde bağırان adam, Uzunçorapa doğru yaklaştı, böyle konuşup duracaksa hemen tiyatrodan kalkıp gitmesini söyledi.

«Konuşmaya çalışacağım,» dedi. Uzunçorap.

Oyun çok sürükleyiciydi. Tomi heyecandan şapkasını buruşturuyor, Anika ellerini önünde kenetlemiş put gibi duruyordu. Uzunçorap gözlerini bir an olsun Prenses Ororadan ayıramıyordu. Zavallı prensesin durumu gittikçe kötüleşiyordu. Başına gelebileceklerden habersiz, sarayın bahçesinde dolaşıyordu. Derken bir çığlık duyuldu. Çığlık Uzunçoraptan gelmişti. Gözü, bir ağacın arkasına gizlenmiş olan, hiç de iyi niyetli görünmeyen bir adama takılmıştı. Prenses de hışırtıyı duymuştu. Korkuyla bağırdı.

«Çalılıklarda !<im var?»

«Ben söyleyim,» dedi Uzunçorap coşkuyla. «Kara bıyıklı, sinsî, hain görünüşlü bir adam var orada. Koş sarayına saklan, kapıyı kilitle.»

O zaman tiyatro müdürü Uzunçorapın yanına geldi ve hemen tiyatrodan çekip gitmesini söyledi.

«Yaaa, gideyim de prenses o haydutla baş başa kalsın öyle mi? Sen beni tanımıyorsun daha.»

Sahnede oyun sürüp gidiyordu. Çalılıkların arkasındaki adam ansızın fırladı ve Prenses Ororanın üzerine atılırken de,

«Artık sonun geldi,» diye homurdandı dişlerinin arasından.

«Kimin sonu geldiği belli olmaz.»

Uzunçorap bir sıçrayışta sahneye atladı. Haydudu yakaladığı gibi tiyatro salcunundan dışarı fırlattı. Gözleri hâlâ yaşlıydı.

«Bir yap da görelim,» diyordu. Hıçkırarak ağlıyordu. «Presesten ne istiyorsun. Düşünsene,' ne çocukları var, ne de kocası. Zavallı kadın yapayalnız.»

Gücü tükenmiş, bahçedeki sıralardan birine yığılmış kalmış olan prensesin yanına yaklaştı.

dsterseniz gelip benimle Issız Köşkte oturabilirsiniz.»

Uzunçorap hüngür hüngür ağlayarak Tomi ve Anikayla birlikte tiyatrodan çıktı. Ardından da tiyatro müdürü. Arkalarından yumruklarını sallıyordu. Oysa salondaki seyircilerin çoğu olanları çok beğenmiş, çılgınca alkışlıyorlardı onları.

Uzunçorap, dışarı çıkınca gözlerini eteğine sildi.

«Artık biraz neşelenelim. Çok üzüldük çünkü,»

dedi.

Hayvanat bahçesine gitmeyi önerdi Tomi. Oraya hiç gitmediklerini söyledi.

Böylece hayvanat bahçesine yollandılar. Ama önce çörek satan tezgâha uğradılar. Uzunçorap altı tane çörek, üç büyük şişe gazoz satınaldı.

«Ağlayınca da karnım çok acıkır.»

Hayvanat bahçesinde görülecek çok şeyler vardı. Kafeslerde, kaplan, fil, birbirleriyle top oynayan birkaç tane deniz aslanı, bir sürü maymun, sırtlan, iki dev yılan, neler yoktu ki. Uzunçorap hemen Bay Nilsonu akrabalarını ziyaret etmesi için maymun kafeslerinin önüne götürdü. Orada yaşlı ve hüzünlü bir şempanze oturuyordu.

«Hadi bakalım Bay Nilson. Akrabalarını selâmlasana. Sanırım dedenin yeğeninin teyzesinin halasının küçük yeğeniyle tanışıyoruz!»

Bay Nilson panama şapkasını çıkararak elinden geldiği kadar kibar bir selâm çaktı. Ama yaşlı şempanze aldırmadı bile.

Yılanlar büyük bir sandıkta duruyordu. Güzel bakıcıları Bayan Paula, her saat başı onları sandıktan alıyor, halka gösteriyordu. Çocuklar şanslıydılar, çünkü tam o sırada yılanların saati gelmişti. Anika yılanlardan çok çok korkardı. Uzunçorapın koluna sıkıca sarıldı. Bayan Paula yılanlardan birini aldı. Korkunç yarattığı, boynuna doladı.

«Buna boğa yılanı derler. Acaba ötekisi hangi cinsti?»

Uzunçorap sandığa gitti, ikinci yılanı çıkardı. Bu daha büyük ve daha korkunçtu. Yılanı tıpkı Bayan Paulanın yaptığı gibi boynuna doladı. Hayvanat bahçesindekiler korkudan çılgılığı bastılar. Bayan Paula, boynundaki yılanı çıkarıp sandığa fırlattı, Uzunçorapı kurtarmak için ileri atıldı. Yoksa küçük kız ölecekti. Uzunçorapın boynundaki yılan çılgılıklardan ve kaynaşmadan ürktü, öfkелendi. İstelik her zaman olduğunun tersine Bayan Paula yerine kırmızı saçlı küçük bir kızın boynuna dolanmasının nedenini de anlayamamıştı. Kızıl saçlı küçük kıza, yaşamı boyunca hiç unutamayacağı bir ders vermeye karar verdi. Bir öküzü çatlatacak kadar güçlü bir kavrayışla sarıldı Uzun-çorapa.

«Bunlar eski numaralar, boşuna uğraşma. Ben senden çok daha büyük yılanlar gördüm Uzak Hindistanda.»

Bir tutuşta yılanı üzerinden çıkarıp sandığa koyuverdi.

Tomi ile Anika, korkudan bembeyaz kesilmişlerdi.

«Bu da boğa yılanıymış,» dedi Uzunçorap. Aşağı düşen çoraplarından birini yukarı çekti. «Tam da düşündüğüm gibi çıktı!»

Bayan Paula, uzun süre, anlaşılmaz yabancı bir dille bağırp çağırdı. Hayvanat bahçesindekiler rahatlayarak derin bir soluk aldılar. Ama rahatlamakta acele etmişlerdi. Çünkü o gün daha neler neler olacaktı. Sonradan kimse bunun nasıl olduğunu anlayamadı. Kaplanlar koca koca et parçalarıyla beslenmişlerdi. Bakıcıları olaydan sonra kapıyı kesinlikle kilitlediğine yemin etti. Ancak az sonra korkunç bir çığlık duyuldu :

«Bir kaplan kafesten kaçtı!»

Kafesten kaçmış olan sarı çizgili kaplan, hayvanat bahçesinin önünde, atlamaya hazır, büzülmüş oturuyordu. Hsalar kaçışıyorlardı. Küçük bir kızcağız kaplana yakın bir köşede sıkışıp kalmıştı.

«Sakın yerinden kıpırdama!» diye bağııyorlardı

kıza.

«Ne yapsak acaba?» diye çırpınıyordu herkes.

«Polis çağırın,» dedi içlerinden birisi.

«En iyisi itfaiyeye bildirmek,» dedi bir başkası.

«Uzunçorapı getirmelisiniz,» diyerek öne atıldı Uzunçorap.

Kaplanın birkaç metre ötesinde bağdaş kurup yere oturdu. Hayvana,

«Hişt, hişt, hişt!» diye seslendi.

Kaplan kükreyerek korkunç dişlerini gösterdi. Uzunçorap işaret parmağını sallayarak onu uyardı :

«Bana bak, beni ısırırsan, ben de seni ısırırım,. anladın mı?»

Bunun üzerine kaplan Uzunçorapın üzerine atıldı.

«Ya, demek sen şakadan anlamıyorsun.»

Küçük kız, kaplanı bir silkişte üzerinden atıverdi.

Kaplan oradakileri titreten bir kükreyişle, ikinci kez Uzunçorapın üzerine atıldı. Uzunçorapı parçalamaya karar varmış görünüyordu.

Uzunçorap,

«Eh ne yapalım,» dedi. «Benden günah gitti, nasıl istiyorsan öyle olsun, ama unutma, kavgayı sen başlattın.»

Kaplanın çenelerini bir eliyle sımsıkı kavradı ve tuttuğu gibi doğru kafesine götürdü, kapattı.

Bir yandan da şarkı söylüyordu :

«Gördünüz mü küçük kediği, benim küçük kedimi?»

Orada bulunanlar bir kez daha derin bir soluk aldılar. Köşeye sıkışıp kalmış olan kızcağız koşup annesine sarıldı. Bir daha hayvanat bahçesine gelmek istemediğini söyledi.

Kaplan, Uzunçorapın giysisini baştan aşağı yırtmıştı. Paramparça olan giysilerine şöyle bir baktı.

İçinizde makası olan var mı?» dedi.

Bayan Paulada bir makas vardı. Hem artık bu kızıl saçlı küçük kıza kızgın da değildi.

«Al bakalım sana bir makas, küçük yiğit kız.»

Uzunçorap makası aldı. Giysisinin eteklerini dizlerinin üstünden bir güzel kesti.

«İşte böyle, şimdi daha şık oldum, üstten de alttan da açık, ne kadar şık değil mi? Böylesi de görülmemiştir.»

Pek de salına salına yürüyordu canım. Her adım atışında dizleri birbirine çarpıyordu.

«Aman ne müthiş şey,» diye söyleniyordu kendi kendine.

Bütün bunlardan sonra panayırın artık yatıştığını sanıyorsunuzdur, ama nerdee, zaten panayırlar hiç bir zaman sessiz olmaz.

O küçük kasabada bir serseri vardı. Görülmemiş kadar güçlü kuvvetli bir serseri. Bütün çocuklar ondan korkarlardı. Adı Laban. Yalnız çocuklar korksa iyi. Heyheyleri üzerindeyken polisler bile yanına sokulamazlardı. Tabii her zaman öyle öfkeli değildi. Yalnız çok bira yuvarladığında, öfkesi burnunda, cini tepesinde olurdu. Panayır günü de kafayı iyice çekmişti. Bağıra çağıra Büyük Caddede yürüyordu.

«Savulun, Laban geliyor!» diye bağıırıyordu.

İnsanlar pek korkmuşlardı. Kendilerini korumak için duvarlara yaslandılar. Çocuklar korkudan ağlamaya başladı. Laban, yavaş yavaş lunaparkın oraya geldi. Alnına dökülen uzun siyah saçları, koca kırmızı burnu, ağzından dışarı sarkan sapsarı dili, gerçekten korkunç bir görünüm vermişti ona. Orada toplanmış olanlar, «Laban, kaplandan daha ürkütücü görünüyor,» diyorlardı.

Orada tezgâhın başında sosis satan bir adamcağız durmaktaydı. Laban ona doğru ilerledi ve yumruğunu tezgâha vurarak,

«Bir sosis ver acele tarafından!» diye bağırdı.

Adamcağız hemen bir sosis uzattı.

«Borcunuz 25 kuruş,» dedi ezile büzüle.

«Şuna bak, bir de para istiyor. Benim gibi az bulunur bir müşteriden para istenir mi? Bir sosis daha ver şurdan bakalım!»

Adamcağız, ikincisini vermeden önce ilkinin parasını isteyince, Laban onu kulaklarından yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Şöyle bir silkeledi.

«Cabuk bir sosis daha ver!» diye böğürdü.

Adamcağız ne yapsın, çaresiz buyruğa boyun eğdi. Orada bulunanlar hoşlanmadılar bu işten, homurdanmaya başladılar. Hatta içlerinden biri öyle yiğit çıktı ki, Labana,

«Zavallı adamcağıza böyle davranmağa utanmıyor musun?» deyiverdi.

Laban o zaman hışımla kalabalığa doğru döndü ve kanlı gözleriyle çevresindekileri şöyle bir süzüp,

«Biri mi havladı?» dedi.

Korkudan herkesin ödü koptu, sıvışmağa davrandılar.

«Durun, bir adım atanın kafasını kırarım! Laban size küçük bir gösteri sunacak!»

Adamcağızın tezgâhından bir avuç dolusu sosis aldı. Ve onlarla oynamaya- başladı. Sosisleri havaya fırlatıyor, kimilerini elleriyle kimilerini ağzıyla yakalıyordu. Ama tabii sosislerin çoğu yerlere saçılıyordu. Zavallı sosisçi, üzüntüsünden ağlamaklı olmuştu. İşte tam o sırada kalabalığın arasından küçük bir karaltı ortalıkta belirdi.

Uzunçorap, Labanın tam önünde dikilmekteydi.

«Kimin küçük oğlancığ bu?» dedi alaylı bir tavırla. «Annesi yemeğini böyle yere saçtığını görse ne derdi acaba?»

Laban, insanın tüylerini diken diken edecek bir sesle kükredi :

«Kimse yerinden kıpırdamasın demedim mi?»

«Sen sesini hep böyle sonuna kadar mı açarsın?»

Laban, yumruğunu korkutucu bir biçimde havaya kaldırarak haykırdı :

«Çocuk! Çocuk! Seni ezip püre mi yapayım susman için?»

Uzunçorap, kolları yanında, ilgiyle izlemekteydi Labanı.

«Sosislerle ne yapıyordun bakayım, şöyle miydi?»

Bunu dedikten sonra Labanı yakaladığı gibi havaya fırlattı, uzun süre top gibi havada zıplatıp oynadı onunla. Kalabalıktan bir alkış fırtınası koptu. Sosis satıcısı buruşuk ellerini çırparak ağzı kulaklarında sırtıyordu.

Uzunçorap işini bitirdi. Utancından kıpkırmızı kesilen Laban yere yığılmış, ürkek bakışlarla çevresini gözlemekteydi.

«Artık bu serserinin eve gitme zamanı geldi sanırım. Ama önce sosislerin parasını ödemesi gerek,» dedi Uzunçorap.

Bunun üzerine Laban ayağa kalktı, on sekiz sosisin parasını ödedi. Sonra da tek söz etmeden oradan uzaklaştı. O gün bugündür bir daha da öyle şeyler yapmaz oldu.

Halk, «Yaşasın Uzunçorap!» diye bağııyordu.

«Yaşasın Uzunçorap,» diye bağırdı Tomi ile Anika.

Biri, «Uzunçorap bu kentte oldukça, bu kent polis istemez artık,» dedi.

«Tabii, Uzunçorap, kaplanları da, serserileri de yola getirmesini bilir,» dedi bir başkası.

«Kentimize elbette polis gerekli,» dedi Uzunçorap. «Bütün bisikletlerin, yanlış yerlere park

edilmesini kim sağlar polis olmazsa.»

Çocuklar panayırdan aynlıp eve doğru yola koyulduklarında, Anika,

«Bugün müthiştin,» dedi.

«Evet, olağanüstüydü,» dedi Uzunçorap. Dizlerinin beş parmak kadar yukarsında duran eteklerini ucundan kaldırarak, «Gerçekten olağanüstü bir gündü,» dedi.

Altıncı Bölüm

UZUNÇORAP VAPUR

KAZASINA UĞRUYOR

Her gün okul dönüşünde Tomi ile Anika, Issız Köşke, Uzunçorapın yanına koşuyorlardı. Artık derslerine evde çalışmak istemiyorlar, kitaplarını kaptıkları gibi doğruca Uzunçorapa taşıyorlardı.

«İyi ya, gelin kitaplarınızı burada okuyun' da benim de kafama biraz bilgi girsin. Pek gerekli değil ama, kimbilir gerçekten kibar bir bayan olabilmek için Avusturalyada yaşayan Hotantoların sayısını bilmek gereklidir.»

Tomi ile Anika, coğrafya kitaplarını açmış mutfaktaki masanın başında oturuyorlardı. Uzunçorap da bacaklarını altına almış masanın üzerinde oturmaktaydı.

Uzunçorap parmağını burnuna dayayarak,

«Diyelim ki, Avusturalyada kaç Hotanto olduğunu tam öğrendiğim sırada Hotantolardan biri zatürreye yakalanır ve ölür, her şeyi berbat ederse, gerçekten kibar bir bayanlıkla hiç bir ilgim kalmaz.» Bir an düşündükten sonra, «Birinin Hotantolara ayaklarını denk atmalarını ve sizin ders kitaplarınızı yanlış çıkarmamalarını söylese hiç fena olmaz.»

Tomi ile Anika, derslerini bitirince, eğlence başlardı. Hava güzelse, bahçede biraz ata biner ya da evin damına çıkar, orada oturup kahve içerlerdi. Kimi zaman da gövdesi iyiçe oyulmuş yaşlı meşe ağacına tırmanıp, oyuktan aşağı inerlerdi. Uzunçorapa göre bu, çok ilginç bir meşeydi. Çünkü içinde gazoz bitiyordu. Evet, gerçekten de meşe ağacının içinde şişe şişe gazoz bitiyordu. Ağacın gövdesinin dibindeki gizlenme yerlerine her indiklerinde orada kendilerini bekleyen üç şişe gazoz buluyorlardı. Tomi ile Anika, bu şişelerin sonradan ne olduğunu bir türlü anlamazlardı. Uzunçorapa bakılırsa, içlerindeki gazozlar içildikten sonra şişeler yok oluyordu. Evet bu meşe ağacı gerçekten çok ilginçti. Tomi ile Anika kesinlikle böyle düşünüyorlardı. Üstelik kimi zaman meşenin içnide çikolata paketleri buldukları da oluyordu. Ama, Uzunçorapa göre bu olay yalnız perşembe günlerine rastlardı. Tomi ile Anika, her perşembe günü gidip çikolatalarını almaktan çok hoşnuttular. Uzunçorap, meşenin dibini iyi sulasalar, ekmekle biraz biftek bile yetiştirebileceklerini söyleyip duruyordu.

Hava yağışlıysa evde otururlardı. Bu da hiç sıkıcı olmazdı. Ya Uzunçorapın çekmecelerindeki birbirinden ilginç şeyleri karıştırırlar ya da ocağın önünde oturup Uzunçorapın pasta pişirmesini izlerlerdi. O da olmazsa, odun sandığının içine oturup Uzunçorapın anlattığı deniz serüvenlerinin heyecanlı öyküsünü dinlerlerdi :

«Korkunç bir fırtına kopuyordu. Balıkların midesi bulanıyor, onlar bile karaya sığınmak istiyorlardı. Benzi yemyeşil olmuş bir köpek balığıyla, kollarıyla kafasını tutmaya çalışan bir ahtapotu gözlerimle gördüm. İşte öyle müthiş bir fırtınaydı.»

«Peki hiç korkmadın mı Uzunçorap?» diye sordu .An ika.

«Ya geminiz batsaydı?» dedi Tomi.

«Eh, nerdeyse batıyordu kaç kere, ama hiç korkmadım. Yani hiç olmazsa ilk başlarda korkmuyordum. Sofraya oturduğumuzda şehriyelerin çorbadan havaya fırlaması, aşçının takma dişlerinin ağzından uçması beni hiç korkutmadı. Ama geminin kendisinin bir deri bir kemik kalıp da, sonra da Uzak Doğuya doğru havalanmasını görünce işin şakaya gelmediğini anladım.»

«Benim öyle gemi kazasını anlatan bir kitabım var, adı Robenson Kruzoe,» dedi Tomi.

«Evet hem de o kadar güzel bir kitap ki.» dedi Anika. «Robenson, sonra kendini ıssız bir adada buluyor.»

«Uzunçorap, hiç gemi kazasına uğradın mı sen? Kazadan sonra da ıssız bir adaya da çıktın mı hiç?» dedi Tomi.

«Ona benzer şeyler geçti başımdan. Benim kadar çok gemi kazası geçirmiş biri daha var mıdır, bilemem. Atlantik ve Pasifik okyanuslarında gemi kazasına uğrayıp da sığınmadığım adaların sayısı ancak sekiz on tane kadarıdır. Turistler için yazılmış kitapçıklarda bu adaların adları özel bir liste olarak sıralanmıştır.»

«İssız bir adada bulunmak çok ilginç bir şey olsa gerek,» dedi Tomi. «Doğrusu ben de ıssız bir adada kalmayı çok isterdim.»

«Cok kolay,» dedi Uzunçorap. «Dünyada ıssız adadan çok ne var.»

«Evet, buraya pek uzak olmayan bir ıssız ada biliyorum ben,» dedi Totni.

«Bir gölün ortasında mı o ada?» dedi Uzunçorap.

«Tabii.» dedi Tomi.

«Çok iyi, çünkü karanın ortasında olsaydı pek işe yaramazdı.»

«Hadi oraya gidelim Pippi,» diye haykırdı Tomi. «Hemen yola çıkalım.»

İki gün sonra Tomi ile Anikanın yaz tatilleri başlıyordu. Anne babaları da bir geziye çıkacaklardı.

Çocuklar yalnız kalsalardı tam Robensonculuk oynama fırsatı geçecekti ellerine.

«Eğer gemi kazasına uğrayacaksak. önce ne yapıp yapıp bir tekne edinmeliyiz,» dedi Uzunçorap.

«Ama teknemiz yok,» dedi Anika.

«İrmağın kıyısında eski, kırık dökük bir küçük tekne gördüğümü anımsıyorum,» dedi Uzunçorap.

«Ama o zaten bir gemi kazası geçirmiş,» dedi Anika.

«Daha iyi ya, görmüş geçirmiş, becerikli bir teknedir o.»

Uzunçorap için, eski tekneyi onarmak çok basit bir işti. Bütün bir gün ırmak kıyısında teknenin sularını boşalttı, deliklerini ziftle kapamakla uğraştı. Bir öğle üstü yağmur yağarken koruluğa gidip, tekne için iki kürek hazırladı.

Tomi ile Anikanın yaz tatili başlamıştı. Anneleriyle babaları da geziye çıkmışlardı. Giderlerken, anneleri,

«İki güne kadar döneceğiz,» demişti. «Biz yokken uslu durun, söz dinleyin, Ella ne derse onu yapın.»

Ella, ev işlerinde aileye yardımcı olan bir genç kızdı. Ella ile baş başa kaldıklarında, Tomi.

«Ellanın bize bakmasına' hiç gerek yok,» dedi. «Çünkü nasıl olsa bütün günümüzü Pippinin yanında geçireceğiz.»

«Üstelik biz kendimize bakabiliriz,» dedi Anika. «Pippiye bakan kimse var mı? Biz niye iki gün bile kendi başımıza kalamıyoruz?»

Ellanın da aslında iki gün izinli olmaya hiç bir diyeceği yoktu. Tomi ile Anika yeterince yalvarıp yakardılar, bağırıp çağırdılar, Ellayı iki günlüğüne annesinin evine gitmeğe kandırdılar. Ama Tomi ile Anika yemeklerini mızıldanmadan yiyip, uyuyacaklarına, geceleri kalın hırkalarını giymeden dışarı çıkmayacaklarına söz verdiler. Tomi,

«Ellu gidecek olursa on kat hırka bile giyerim,»dedi.

Ve istenenler gerçekleşti. Ella gitti. Onun gitmesinden tam iki saat sonra da Uzunçorap, Tomi, Anika, Bay Nilson, bir de Uzunçorapın atı, ıssız adaya doğru yolculuklarına başladılar.

Tatlı bir yaz akşamıydı. Hava bülutlu ve iyice ılıktı. İssız adanın bulunduğu göle varmak için aşılacak yol oldukça uzundu. Uzunçorap tekneyi güçlü kollarıyla başının üzerinde taşıyordu. Atın sırtına kocaman bir çuvala bir de çadır yüklenmişti.

«Çuvalda ne var?» dedi Tomi.

«Yiyecek, silâh, yorganlar, bir de boş şişe var,» dedi Pippi. «Başınızdan ilk kez gemi kazası

gececeği için, pek rahatsız olmamanızı düşündüm. Ben gemi kazasına uğradığım zamanlar hep ya bir antilop ya da bir lama avlar, çiğ çiğ yerim. Gideceğimiz adada antiloplara, lamalara raslamayız belki. Bu yüzden de açlıktan gebermek hiç hoş olmaz doğrusu.»

«Peki boş şişe ne işe yarayacak?» dedi Anika.

«Ne işe mi yarayacak? Bu kadar budalaca bir soruyu nasıl sorabiliyorsun? Gemi kazasına uğrayınca en önemli şey kuşkusuz bir tekne bulunmasıdır. Ama ikinci önemli şey de boş bir şişedir. Babam bunu bana, daha ben beşikteyken öğretmişti. 'Diyelim ki, seni saraya tanıtacaklar, sen de ayaklarını yıkamayı unutmuşsun, bunun pek zararı yok. Ama gemi kazasına uğrayacağın zaman yanına boş bir şişe almayı unutursan hapı yuttun demektir.' Babam böyle demişti.»

«Peki ama şişe ne işe yarayacak?»

«Sen hiç şişe postalarından söz edildiğini duymadın mı? Önce bir köğida 'Kazaya uğradık' diye yazarsın. Sonra köğidi şişeye koyup, mantar tıpayı sıkıca kapatır, şişeyi denize atarsın. Şişe de doğruca, sizi kurtarmaya gelecek birinin eline geçer. Gemi kazasından başka nasıl kurtulunur sandın ya? Her şey raslantıya mı bırakılacak.»

«Ya demek öyle,» dedi Anika.

Az sonra küçük bir göle vardılar. Gölün ortasında ıssız bir ada duruyordu. Tam o sırada güneş bulutların arasından sıyrılarak doğayı dostça okşamaya başladı.

«Bu da, gördüğüm ıssız adaların gerçekten en güzeli.» dedi Uzunçorap.

Hemen tekneyi suya indirdi. Atı yükünden kurtardı, eşyaları bir bir tekneye yerleştirdi. Anika, Tomi ve Bay Nilson da tekneye kuruldular. Uzunçorap, atını okşadı :

«Evet sevgili atım, çok istiyorum ama, sana tekneye bin diyemeyeceğim. Yüzme biliyorsun sanırım. Aslında yüzmek çok kolaydır. Şöyle yaparsın olur biter,» diyerek suya atladı ve birkaç kulaç attı. «İnan ki yüzmek çok eğlenceli bir şey. Daha çok eğlenmek istiyorsan, balina oyunu da oynayabilirsin. İşte şöyle!»

Ağzını suyla doldurdu, sırt üstü yüzerek ağzındaki suyu havaya püskürttü. At, balina oyununu hiç de eğlenceli buluyor gibi görünmüyordu. Uzunçorap tekneye tırmanıp küreklere asılınca, at da suya girip teknenin ardınca yüzmeye başladı. Ama, Pippinin yaptığı gibi balina oyunu oynamadı. Adaya yaklaştıklarında Uzunçorap, '

«Herkes pompaların başına!» diye haykırdı. Sonra da, «Allah kahretsin, gemimiz batmak üzere. Hemen gemiden ayrılmak zorundayız. Canını seven kendini kurtarsın!» dedi.

Teknenin burnuna Çıktı, oradan balıklama suya atladı. Az sonra su yüzüne çıktı ve teknenin ipini yakaladığı gibi adaya doğru yüzmeye başladı.

«Yiyecek çuvalını ne yapıp yapıp kurtarmalıyız. Onun için gemide çalışanlar bir süre daha gemide kalabilir!» diye bağırdı.

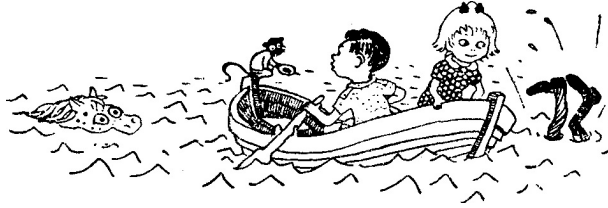
Adaya varınca, teknenin ipini bir kayaya bağladı. Sonra Tomi i e Anikanın karaya çıkmalarına yardım etti. Bay Nilson yalnız başına karaya çıkmayı başardı.

  Bir mucize bu, kurtulduk! Hiç değilse şimdilik. Tabii eğer adada yamyamlar, aslanlar yoksa.  

At da artık karaya ulaşmıştı. Sudan çıkıp kıyıda   yle bir silkindi.

   şte birinci d mencimiz de geldi.   dedi Uzunçorap büyük bir keyifle.   Artık bir olağanüstü kurul toplayalım!  

 uvaldan bir tabanca çıkardı. Bunu Issız Köşkün tavanarasında bulduğu bir denizci sandığından çıkarmıştı. Tabancayı her an kullanmaya hazır bir durumda elinde tutarak yavaş yavaş çevreyi dikkatleg zden geçirdi. Anika, ku kuyula

  Ne var Pippi?   diye sordu.

  Bir yamyam homurtusu duydum gibi geldi de. Çok dikkatli olmalıya. Yamyamlara sebzeli kebab olalım diye kurtulmadık herhalde.  

Ortalıkta yamyam falan görünmüyordu.

  Hahhay! G leyim bari. Yamyamlar akıllarınca geri çekilip bir yerlere sindiler. Kimbilir, belki de bizi nasıl pi ireceklerine karar vermek için oturmuş yemek kitaplarını karı tırıyorlardır. Öyleyse şunu bilsinler, beni havu la birlikte yerlerse onları hiç ba ı lamam. Çünkü havuçtan nefret ederim!  

  Of Pippi, böyle konu masana,   dedi Anika titreyerek.

  Yaa. demek sen de havuçtan hoşlanmıyorsun. Her neyse, şimdi artık çadırımızı' kurabiliriz.  

Ve Uzunçorap  adırı kurmaya başladı. Az son. ra çadır çok korunaklı bir yere kurulmuştu bile. Tomi ile Anika, çadıra girip çıkıyorlardı. Çok ne eliydiler. Uzunçorap, çadırın az ötesinde irice taşlardan bir halka yaptı ve topladığı çalı  ırpıyı halkanın üstüne koydu.

  Harika bir düşünce, ateş yakaca ız, değil mi?   dedi Anika.

  Evet,   dedi Uzunçorap.

Eline iki odun parçası aldı, bunları birbirine sürtmeye başladı. Tomi, onu büyük bir ilgiyle izliyordu.

«Pippi,» dedi coşkuyla. «Ateşi ilkel insanlar gibi mi yakacaksın?»

«Evet, ama şimdiden parmaklarım üşümeye başladı. Bunun ateş olacağı yok. Sen şu kibrit kutusunu bulsana bana»

Çok geçmeden keyifli bir ateş yanmaya - başlamıştı. Tomi bu ateşe bakınca, kendini evinde sandığını söyledi.

«Üstelik bu ateş, vahşi hayvanları da yanımıza yaklaştırmaz.»

Bu sözleri duyunca Anikanın yine içi titredi.

«Hangi vahşi hayvanları?» diye sordu.

«Sivrisinekleri,» dedi Uzunçorap; düşünceli düşünceli bacağındaki sivrisinek ısırığını kaşıdı.

Anika tam rahat bir soluk almıştı ki, Uzunçorap,

«Tabii, aslanları da,» diye sözünü sürdürdü. «Ancak boğa yılanları ve bufalo boğaları, ne yazık ki ateşe falan pek aldırılmazlar.» Tabancasını okşadı. «Ama, Anikacığım, korkma sakın, elimde bu silâh varken, karşımıza tarla faresi bile' çıksa hemen haklarım.»

Sonra Uzunçorap, çocuklara kahveyle çörek sundu. Ateşin çevresine oturup, yiyip içtiler. Doğrusu hayatlarından çok hoşnuttular. Bay Nilson,. Uzunçorapın omuzuna oturmuş, tıkınıyordu. At da arada sırada kafasını uzatıp bir parça şeker ya da bir lokma çörek yiyordu. Çevrede yemyeşil çimenler de vardı; oh, atın keyfine diyecek yoktu.

Gökyüzü iyice bulutlanmıştı. Akşam karanlığı, çalılıkların arasından ilerliyordu. Anika iyice Uzunçorapın yanına sokuldu. Alevler garip garip gölgeler düşürüyordu çevrelerine. Ateşin aydınlatığı dar bir alanın dışında her yeri karanlık basmıştı. Anii<anın tüyleri ürperdi. Ya o çalılıkların ardında bir yamyam saklanmışsa? Ya o kayanın arkasına koca bir aslan sinmişse?

Uzunçorap kahve fincanını bir yana bıraktı; kalın sesiyle bir şarkı tutturdu :

«Ölünün başında on beş hayalet,

Şarkı söylüyorlar, içki içiyorlar.»

Anika, bunu duyunca büsbütün ürperdi.

«Şu şarkı bendeki bir kitapta da var. Bir korsan kitabı,» dedi Tomi coşkuyla.

«Yaa, öyle mi, o halde kitabın yazarı benim o eski gemici dostumdur. Bu şarkıyı ben ondan öğrendim. Yıldızlı gecelerde güverteye çıkar, gemici dostumun yanına oturup, bu şarkıyı söylemesini dinlerdim.»

Daha da kalınlaştırdığı sesiyle şarkıyı söylemeye koyuldu :

«Ölünün başında on beş hayalet,

Şarkı söylüyorlar, içki içiyorlar.»

«Pippi, sen bu şarkıyı söylerken içim bir tuhaf oluyor,» dedi Tomi. «Hem korkuyorum, hem de çok hoşlanıyorum.»

«Ben yalnızca korkuyorum,» dedi Anika. «Belki birazcık hoşuma da gidiyor.»

«Büyüyünce ben de denizlerde dolaşacağım. ben de senin gibi korsan olacağım,» dedi Tomi, kararlı bir sesle.

«Çok iyi. İkimiz Karayip denizinin canavarları oluruz. Altın ve mücevher yüklü gemileri soyarız. Ganimetleri Büyük Okyanusun ıssız bir adasındaki mağaramıza saklarız. Mağaramızı üç iskelet korur. Gemimizin direğinde, üstünde kuru kafa ve iki çapraz kemik simgesi bulunan korsan bayrağımız dalgalanır. 'On beş Hayalet' şarkısını öyle bağırarak söyleriz ki, bütün Atlantik Okyanusu çın çın öter. Denizlerde sesimizi duyan herkes korkudan sapsarı kesilir, canını kurtarmak için kendini suya atıp oradan sıvışmayı düşünür!»

«Peki ben ne olacağım?» diye sordu Anika .. «Korsan olacak kadar yürekli değilim ben.»

«Olsun, yine de bizimle gelebilirsin. Sen de her gün gemimizdeki piyanonun tozunu alırsın.»

Derken ateş söndü.

«Artık yatma zamanı geldi,» dedi Pippi.

Çadırın içini çalı çırpıyla örtmüş, üzerine de birkaç kalın yorgan sermişti.

Uzunçorap ata döndü.

«Çadırda benimle mi yatmak istiyorsun, yoksa geceyi dışarda bir ağacın altında geçirmeyi mi düşünüyorsun?» diye sordu. «Yanılmıyorsam, çadırda yatarsan, hasta olmaktan korktuğunu

söylemiştin.. Peki dilediğini yap.»

Atının sırtını dostça okşadı.

Cok geçmeden üç çocukla Bay Nilson, çadırın içinde yorganlarına sarılmış yatıyorlardı. Dışardan kıyıya vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

«Okyanusun sesini duyuyor musunuz?» dedi.. Uzunçorap.

İçersi zifiri karanlıktı. Anika Uzunçorapın eline sımsıkı sarılmıştı. Böyle yapınca kendini daha güvende hissediyordu. Tam o sırada yağmur başladı. Yağmur damlaları çadırın tepesini dövüyordu. Ama çadırın içi kuru ve sıcaktı. Bu yüzden yağmurun sesi çok hoş geliyordu. Uzunçorap dışarı çıkıp atının üstüne bir yorgan daha örttü. At sık yapraklı bir ağacın altında duruyordu. Durumu iyiydi, ona bir şey olmazdı.

Geri döndüğünde,

«Her şey ne kadar tatlı, hoş,» diyerek içini çekti Anika.

«Tabii.» dedi Uzunçorap, «Bakın bir taşın altında ne buldum. Üç paket gerçek çikolata.»

Üç dakika sonra, Anika ağzı çikolatayla dolu ve Uzunçorapın eli avucunda, uykuya daldı.

«Bu gece dişlerimizi fırçalamayı unuttuk,}} dedi Tomi. Sonra o da uykuya daldı.

Tomi ile Anika, uyandıklarında, Uzunçorap ortalıkta yoktu. Acele çadırdan' çıktılar. Dışarda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Çadırın önünde yeni bir ateş yakılmıştı. Uzunçorap kahvaltı için çay pişiriyor, ateşte ekmek kızartıyordu. Onları görünce,

«En iyi dileklerimle bayramınızı kutlarım,» dedi.

«Ama daha bayram gelmedi ki,» dedi Tomi.

«O zaman kutlamamı bayrama saklayın siz de!»

Çaydan ve kızaran ekmeklerden yayılan nefis kokular çocukları acıktırmıştı. Ateşin çevresinde bağdaş kurup oturdular. Uzunçorap herkese kızarmış ekmek, haşlanmış yumurta ve peynir dağıttı. Sonra da çayla birlikte çörekler yediler. Hayatlarında böylesine güzel bir kahvaltı etmemişlerdi.

«Robensondan çok daha iyi yaşadığımız kanısındayırn,' dedi Tomi.

«Evet, hele öğlen yemeğine biraz taze balık da bulabilirsek, korkarım Robenson kıskançlıktan mosmor kesilecek.»

«Balığı da hiç sevmem,» dedi Tomi.

«Ben de sevmem,» dedi Anika.

Ama Uzunçorap yine de bir ağaçtan ince uzun bir dal kesti, ucuna bir sicim bağıladı, sonra çengelli iğneden yapılmış oltaya bir parça ekmek taktı, kıyıdaki büyük bir taşın üzerine oturdu.

«Şimdi görelim bakalım ne olacak.» dedi.

«Ne tutacaksın?» dedi Tomi.

«Mürekkep balığı.»

Bir saat boyunca öylece kıpırdamadan oturdu orada, ama bir tane bile balık tutamadı. Derken bir alabalık geldi. Yemi şöyle bir yokladı. Tam o ancia Uzunçorap oltayı çekti.

«Yoo delikanlı, mürekkep balığı dediysem mürekkep balığı olacak, seni çağıran mı vardı da geldin?»

Az sonra Uzunçorap oltayı yeniden attı.

«Şansımız var, öğlen yemeğine tavada akıtma yiyeceğiz sanırım. Çünkü mürekkep balıkları bugün çok inatçı.»

Tomi ile Anika buna pek çok sevindiler. Güneşin parıltıları altında şu öyle çekiciydi ki.

«Hadi suya girelim,» dedi Tomi.

Uzunçorap ile Anika da hemen bu öneriyi desteklediler.

Su oldukça soğuktu. Tomi ile Anika ayaklarının ucuyla suyu şöyle bir yokladılar ama, su o kadar soğuktu ki, ayaklarını hemen geri çekmek zorunda kaldılar.

«Ben daha iyi bir yol biliyorum,» dedi Uzunçorap.

Tam kıyıda büyük bir kaya vardı ve kayanın üzerinde koca bir ağaç yükseliyordu. Dalları suyun üzerine doğru uzanmıştı. Uzunçorap ağaca tırmanıp dallardan birine ip bağıladı.

«İşte böyle,» dedi. İpe sıkı sıkıya sarıldı. Suyu doğru sarktı. Ellerini bırakınca foş diye daldı suya. Su yüzüne çıkınca. «İşte böyle bir anda dalarsın suya!» diye bağırdı.

Tomi ile Anika önce biraz duraksadılar ama Uzunçorapın yaptığı o kadar eğlenceliydi ki, sonunda onlar da denemeye karar verdiler. Bir kere deneyince artık durmak dinlenmek bilmediler, çünkü bu iş görüldüğünden de zevkliydi. Bay Nilson da eğlenceye katılmak istedi. Ağaçtan sallanan ipten suya doğru kaydı, ama tam kendini suya bırakacağı anda vazgeçip olanca hızıyla yukarıya tırmandı. Çocuklar bağıra çağıra, onun korkaklığıyla alay ediyorlardı. Ancak Bay Nilson bir türlü suya giremiyordu.

Daha sonra Uzunçorap bir tahtanın üzerine oturup kayanın üzerinden suya kayabileceklerini keşfetti. Bu da çok keyifli oluyordu, çünkü insan suya indiği anda müthiş bir şapırtı kopuyordu.

Uzunçorap, kayanın tepesinden aşağıya kaymak üzereyken, «Şu Robenson, acaba hayatında hiç böyle eğlendi mi?» dedi.

«Yooo, hiç sanmam. Yani kitapta böyle eğlendiği yazılmıyor.»

«Onunkine de gemi kazası denir mi bilmem. Bütün gün zamanını neyle geçirirdi acaba? Herhalde, oturup nakış işliyordu! Neyse. Heeey! Savulun. Geliyorum!»

Uzunçorap suya doğru müthiş bir hızla kaydı. Saçının örgüleri havada uçuşuyordu.

Suya dalma oyunu da bitince, ıssız adayı iyice keşfetmeye karar verdiler. Üçü birden ata bindiler. At da uysal uysal tırısa kalktı. Yokuşlardan indiler, yokuşlar tırmandılar, sık çalılıklar arasından, bataklıklardan, koruluğun içinde kır çiçekleriyle bezenmiş yerlerden geçtiler. Uzunçorap elinde tüfeği, gelebilecek tehlikelere karşı her an uyanık duruyor, arada sırada bir el ateş ediyordu. At bu sesi her duyduğunda korkuyla silkiniyordu.

. Uzunçorap arada bir, ortaya,

«Şurada bir aslan kıpırdıyor, yamyam, kalan son patatesini de yedi!» gibisinden palavralar sıkıyordu.

Kampa döndüklerinde Uzunçorap hemen kolları sıvayıp öğlen yemeği hazırlıklarına girişti. .

«Bu ada hep bizim adamız olmalı,» dedi Tomi.

Bu düşünceye Uzunçorapla Anika da katıldılar.

Uzunçorapın pişirdiği akıtmalar çok güzeldi. Tabak, çatal, bıçak gibi şeyleri olmadığından, Anika,

«Elle yiyebilir miyiz?» diye sordu.

«Tabii. Ama ben ağızımla yemeğe alışkınım. Bu yüzden yine öyle yiyeceğim.»

«Uzunçorap ne demek istediğimi anladın ya, neyse,» dedi Anika. Eliyle bir akıtma alıp ağızına tıktı.

Derken yine akşam bastırdı. Ateş sönmişti. Ağızlarındaki yüzlerindeki yemek artıklarını silmeye bile gerek görmeden, çadırdaki yerlerine uzandılar. Birbirlerine iyice sokuldular. Çadırın tepesindeki bir delikten, gökyüzündeki koskoca bir yıldız görünüyordu. Okyanusun dalgalarının çıkardığı ses çocuklara ninni gibi geliyordu.

Ertesi sabah kalktılar. Tominin canı çok sıkkın görünüyordu.

«Bu gün eve dönmek zorundayız,» diye mırıldandı.

«Ne kötü. Oysa ben bütün yazı burada geçirmek isterdim. Ama çok yazık annemle babam eve dönüyorlar bugün,» dedi Anika.

Tomi kahvaltıdan sonra kıyıda bir yürüyüşe çıkmıştı. Ansızın 'imdat' diye bir çığlık attı. Tekne! evet, tekne yoktu ortalıkta. Bu haber Anikayı çok sarstı. Şimdi eve nasıl döneceklerdi? Aslında bütün yazı orada geçirmek isterdi ama, eve hiç dönememek başka şeydi tabii. Ya zavallı annecik eve dönüp de Tomiyle Anikayı bulamazsa? Bunu - düşününce Anika'nın gözleri doldu.

«Noluyorsun Anika,» dedi Uzunçorap. «Sen, gemi kazası ne demektir hiç bilmiyorsun sanırım. ıssız adada topu topu iki gün kaldıktan sonra bir gemi gelip de onu kurtarsaydı, ne derdi Robenson? 'Buyurun bay Robenson. Gemimize gelin ve kurtulun. Bir banyo yapıp tıraş olun lütfen. Ayak tırnaklarınızı da kesebilirsiniz,' deselerdi. Yoo, hayır. Böyle bir öneri karşısında Bay Robenson, kaçıp bir kayanın arkasına- saklanırdı. Hiç kuşum yok. Çünkü insan ıssız bir adaya geldi mi, en az yedi yıl orada kalmak ister.»

Yedi yıl! Bu düşünce Anikayı iliklerine kadar titretti. Tomi de oldukça düşünceli görünüyordu.

«Çocuklar, burada sonsuza kadar kalacağız demiyorum,» dedi Uzunçorap. «Hiç değilse Tomi askere gideceği zaman çıkarız ortaya.»

Anika gittikçe daha çok kaygılanıyordu. Uzunçorap merakla onu izlemekteydi.

«Yooo, eğer gerçekten canını bu kadar sıkıyorsan, şişe postalarını yola çıkarmaktan başka çare yok.»

Gidip boş şişeyi çuvaldan aldı. Kâğıt kalem bulmayı da başardı. Kalemi, kâğıdı, şişeyi getirip Tomi'nin önündeki bir taşın üzerine koydu.

«Yazı yazma işinden iyi çıktığına göre, yaz bakalım,» dedi.

«Peki ama ne yazacağım?»

«Bir düşüneyim bakalım. Buldum. Evet, şöyle-yazacaksın: 'Yitip gitmeden yardımımıza koşun! Bu ıssız adada iki gündür enfiyesizlikten bitkin düştük.' Yaz, böyle yaz.»

«Ama Pippi, böyle yazamayız. Doğru değil ki bu söylediğin.»

«Doğru olmayan da neymiş?»

«Enfiyesizlikten bitkin düştük, diye yazamayız.»

«Ya, demek yazamayız. Peki sende hiç enfiye var mı?»

«Yook.»

«Ya Anikada?»

«Tabii onda da yok.»

«Peki, bende var mı?»

«Olmayabilir, ama biz zaten enfiye kullanmıyoruz ki.»

«İşte ben de bunu yazmak istiyorum: 'İki gündür enfiyesiz...'»

«Ama böyle yazarsak bizim enfiye kullandığımızı sanacaklar, bu kesin.»

«Bana bak Tomi, sen şunu söylesene bana, enfiyesiz kalanlar genellikle enfiye kullananlar mıdır, yoksa kullanmayanlar mı?»

«Elbette kullanmayanlardır.»

«O halde ne diye hır çıkarıyorsun, sen ne diyorsam onu yaz!»

Tominin direnci kırıldı ve kâğıda, «Yitip gitmeden yardımımıza koşun! Bu ıssız adada enfiyesizlikten bitkin düştük,» diye yazdı.

Uzunçorap şişeyi aldı, kâğıdı içine koydu, şişenin ağzını mantarla sımsıkı kapattı, şişeyisuya fırlattı.

«Göreceksiniz, kurtarıcılarımız, çok yakında burada olacaklardır,» dedi.

Şişe suda salına salına yüzdü, az sonra kıyıya çok yakın bir yerde yosunlara takılıp kaldı.

«Daha uzağa atmalıydık,» dedi Tomi.

«Çok büyük bir budalalık olurdu. Çünkü eğer şişe uzaklara giderse, kurtarıcılarımız bizi nerede arayacaklarını bilemezler, oysa şişe böyle yakınımızda olursa, kurtarıcılarımızın eline geçince, avamız çıktığı kadar bağıırırız, o zaman hemen kurtulmuş oluruz.»

Uzunçorap kıyıya yakın bir yere oturdu.

«En iyisi gözlerimizi şişeden ayırmayalım,» dedi.

Tomi ile Anika da yanına oturdular. Aradan on dakika geçmişti. Uzunçorap sabırsızlıkla söylenmeye başladı:

«Bütün gün burada oturup kurtarılmayı beklemeyeye zamanımız var sanıyorlarsa, çok .yanılıyorlar. Nerede kaldılar acaba?»

«Kimler?» dedi Anika, meraklanmıştı.

«Bizi kurtaracak olanlar tabii,» dedi Uzunçorap. «Biz burda can derdine düşmüşüz, kimsenin aldırığı yok. Bu kadar kayıtsızlık olur mu?»

Anika yavaş yavaş adada gerçekten yitip gideceklerine inanmaya başlamıştı. Ancak Uzunçorap ansızın işaret parmağını havaya kaldırarak haykırdı :

«Allah kahretsin! Ne kadar da dalgın ve unutkanım! Nasıl da unuturum.» .

«Neyi?» diye sordu Tomi heyecanla.

«Tekneyi canım,» dedi Uzunçorap. «Yanlış hatırlamıyorsam dün gece siz uyuduktan sonra onu karaya taşımıştım.»

Tomi,

«Ama niye böyle yaptın Pippi,» dedi kırılgan bir sesle.

«İsyanmasından korkmuştum,» dedi Uzunçorap.

Sonra kalktı gitti, çalılıarın arasına iyice saklanmış olan tekneyi bir çırpıda getirdi, suya kaydırıldı.

«İşte bu kadar. Artık canları isterse gelsinler. Gelirlerse de boşuna zahmet etmiş olacaklar, çünkü biz kendimizi kurtarmasını biliriz. Bu da onlara bir ders olsun. Bundan böyle daha çabuk davranmayı öğrensinler.»

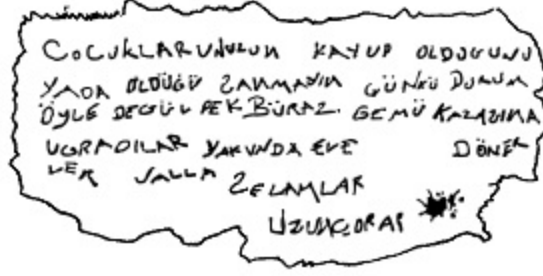

Hep birlikte tekneye doluştular. Uzunçorap küreklere asıldı.

«Umarım annemle babam dönmeden eve varırız,» dedi Anika. «Yoksa annem çok merak eder.»

«Sanmam,» dedi Uzunçorap.

Ancak büyükler eve çocuklarından yarım saat önce gelmişlerdi. Geldiklerinde Tomi ile Anika ortalıkta yoktu. Ama posta kutusuna bir.kart atılmıştı. Kartta şunlar yazılıydı :

Yedinci Bölüm

ISSIZ KÖŞKE

BİR KONUK

GELİYOR

Uzunçorap, Tomi ve Anika, bir yaz akşamı Issız Köşkte taraçanın merdivenine oturmuş, o gün öğlende topladıkları böğürtlenleri atıştırıyorlardı. Çok canlı, çok" güzel bir akşamdı. Kuşlar cıvıldıyor, çiçeklerden buram buram güzel kokular yayılıyordu. Evet bir de böğürtlenler vardı. Çocuklar durmadan yiyorlar, hiç konuşmuyorlardı. Tomi ile Anika, yaz tatilinin güzelliğini ve okulun açılışına daha çok zaman olduğunu düşünüyorlardı. Uzunçorapın ne düşündüğü belli değildi.

Anika, ansızın Uzunçorapın koluna sarıldı.

«Pippi,» dedi. «Nerdeyse bir yıldır Issız Köşkte oturuyorsun.»

«Evet zaman geçiyor ve yaşılanıyoruz,» dedi Uzunçorap. «Bu sonbaharda tam on yaşıma basacağım. Böylece yaşamımın en güzel yılları tamamlanmış olacak.»

«Hep burada mı oturacaksın?» dedi Tomi. «Yani korsan olabilecek yaşa gelene kadar?»

«Hiç belli olmaz. Çünkü babamın o zenciler adasında sonsuza kadar kalacağını hiç sanmıyorum. Yeni bir gemi yapar yapmaz gelip beni alacaktır, biliyorum.»

Tomi ile Anika iç çektiler. Uzunçorap birdenbire yerinde dikildi. Bahçe kapısını gösterdi.

«Bakın işte geliyor!» diye haykırdı.

Sonra da kapıya kadar giden yolu üç adımda aştı. Tomi ile Anika biraz duraksayarak onu izlediler. Uzunçorapın oldukça şişman, kırmızı pos bıyıklı, denizci pantolonu giymiş bir amcanın boynuna

sarıldığını gördüler.

«Babacığım!» diye bağırdı Uzunçorap. Babasının boynuna sarılmış, bacaklarını havada öyle bir coşkuyla sallıyordu ki, ayakkabıları ayağından fırladı.

«Babacığım, ne kadar da büyümüşsün!»

«Benim sevgili yavrum, ben de sana ne kadar büyümüşsün diyecektim.»

«Gözlerinden belliydi,» dedi. Uzunçorap. «Onun için ilk önce ben söyledim, hay-hay!»

«Eskisi kadar güçlü müsün hâlâ yavrucuğum!»

«Daha da güçlüyüm, istersen bir kol güreşi yapalım!»

«Hay hay!»

Bahçede bir masa vardı. Uzunçorap ve babası hemen masanın başına oturdular. Kol güreşine giriştiler. Tomi ile Anika ilgiyle onları izliyorlardı. Dünyada Uzunçorap kadar güçlü bir kişi daha vardı, o da babası. İkisi de bütün güçlerini kullanıyorlardı ama bir türlü yenilemiyorlardı. Sonunda Kaptan Uzunçorapın kolu biraz titredi. Uzunçorap,

«On yaşıma basınca seni kesinlikle yeneceğim baba,» dedi.

Babası da öyle düşünüyordu. Pipi, birden,

«Sevgili dostlarım,» dedi. «Nerdeyse sizleri tanıştırmayı unutuyordum. Bunlar Tomi ile Anika. Bu da babam, majesteleri Kaptan Efraim Uzunçorap. Evet majesteleri. Çünkü babam Zenciler Kıralıdır. Değil mi babacığım?»

«Tastamam öyle,» dedi kaptan Uzunçorap. «Ben Kurudut adalarında yaşayan. Kurudut zencilerinin kıralıyım. Anımsarsın, değil mi yavrucuğum. denizde kazaya uğramış sonra da karaya vurmuştum.»

«Ben de öyle olduğumu sanıyordum. Senin boğulacağına hiç bir zaman inanmadım.»

«Boğulmak mı? Yok canım. Deve nasıl iğne üstünde yürüyemezse ben de suda batmam. Böyle bir şey olanaksızdır. Çünkü göbeğimin üzerinde yüzerim ben.»

Tomi ile Anika, hayranlıkla Uzunçorapa bakıyorlardı.

«Amcanın niye zenci giysileri yok?» diye sordu

«Zenci giysilerim çantamda,» dedi kaptan Uzunçorap.

«Giysene onları,» diye bağırdı Uzunçorap. «Babamı kiral giysileriyle görmek isterim.»

Hep birlikte mutfığa gittiler. Kaptan Uzunçorap bir ara Pippinin yattığı odaya girdi. Çocuklar da

odun sandığının üzerine oturup onu beklediler.

Anika beklerken çok heyecanlıydı.

«Tıpkı tiyatrodaki olduğu gibi,» dedi.

Derken kapı pat diye açıldı. eşikte zenciler kralı göründü. Hasırdan bir etek giymişti. Başında altından yapılmış bir taç vardı. Boynuna dizi dizi gerdanlıklar takmıştı. Bir elinde mızrak ötekinde kalkan tutuyordu. Ama hepsi o kadardı. Hasır eteğinin altından kalın, kıllı bileklerine altın bilezikler geçirilmiş bacakları sırtıyordu.

«Humpara bumpara zum,» dedi kaptan Uzunçorap. Kaşlarını çatı, bakışları korkutucuydu.

«Zenci dilini konuşuyor,» dedi Tomi büyük bir

hayranlıkla, «Ne demek o Efraim amca?»

«Evet, 'titresin düşmanlar!' demek.»

«Babacığım, karaya ilk vurduğun zaman adadaki zenciler hiç şaşırmadılar mı?»

«Hem de nasıl. önce beni pişirip yemeyi- düşündüler ama sonra koca bir palmye ağacını tek elle kökünden söktüğümü görünce akılları başlarına geldi. Beni kral yapmağa karar verdiler. İşte böyle sabahları onların kralı oluyor, öğleden sonraları da gemimi yapıyordum. Her şeyi tek başıma yapmak zorundaydım. Bu yüzden geminin yapımı uzun zaman aldı. Tabii gemi dediysem, küçük bir yelkenliydi olup olacağı. Gemimi tamamladıktan sonra, zencilere, oradan ayrılmak zorunda olduğumu söyledim. Kısa bir süre sonra geri döneceğimi, gelirken Pippilotta adlı bir prensesi getireceğimi de sözlerime ekledim. Kalkanlarını birbirlerine çarparak 'Zumbara tumbara bum!' diye bağırıştılar.»

«O da ne demek?» dedi Anika.

«Bu, çok yaşa, çok yaşa anlamına gelir. Ondan sonra. onlardan uzakta olacağım on dört gün içinde yokluğumun acısını çekmesinler diye, onlara bir güzel kırallık yaptım. Sonra da yelkenlerimi şişirip denizlere açıldım. Zenciler: 'Ussumkura, kussomkara!' diye bağırdılar. Bu da: 'Çabuk geri gel, şişman beyaz önderimiz!' demektir. Dümeni dosdoğru Surabayaya kırdım, Orada karaya ayak basınca ne gördüm dersiniz? Eski gemim 'Hoppetossa' ve içinde olanca gücüyle el sallayan eski ve onurlu gemici dostlarım. 'Arkadaşlar, kaptanlığı üzerime alıyorum,' dedim. 'Başüstüne kaptanım' dediler. Öyle yaptım. Bütün eski denizciler gemide aynı görevlerindeydiler. Ve Pippiciğim, şu anda Hoppetossa limanda demirli duruyor. Gidip eski dostlarına bir merhaba diyebilirsiniz.»

Uzunçorap bunu duyunca öyle sevindi ki, hemen mutfak masasının üzerinde amuda kalktı, bacaklarını iki yana açtı. Tomi ile Anika ise üzülmekten kendilerini alamadılar. Birinin Uzunçorapı onlardan koparıp almak üzere olduğunu anlıyorlardı. .

Yeniden ayakları üzerine kalktığında Uzunçorap,

«Şimdi bu olayı kutlayacağız,» dedi. «Hem de öyle bir kutlayacağız ki, bütün Issız Köşk yerinden oynayacak!»

Uzunçorap akşam yemeği için sofrayı iyice donattı. Hep birlikte masaya oturdular. Uzunçorap üç tane çok kaynamış yumurtayı kabuklarıyla birlikte hemen midesine indirdi. Onu görmekten duyduğu sevinci anlatmak için durup durup babasının kulaklarını ısıırıyordu. Uykuya yatmış olan Bay Nilson ansızın kalkıp zıplaya zıplaya mutfığa geldi. Karşısında Kaptan Uzunçorapı görünce iyice şaşırmıştı. Gözlerini ovuşturup duruyordu.

«Bak hele, demek Bay Nilson hâlâ yanında.»

«Tabii. Üstelik başka ev hayvanlarım da var.»

Gidip atını da mutfığa getirdi. Atın payına da kemirmesi için çok katı bir yumurta düştü.

Kaptan Uzunçorap, sevgili kızının, Issız Köşkte böylesine kusursuz bir düzen kurmasından çok hoşlanmıştı. Ayrıca. kızının altın dolu torbası ile babasının yokluğunda para sıkıntısı çekmemiş olmasına da çok sevindi.

Herkes tika basa doyduktan sonra kaptan Uzunçorap yanında taşıdığı çuvalından. ada zencilerinin dans ederken ya da kurban şöleni düzenlediklerinde. tempo tutmak için kullandıkları sihirli bir davul çıkardı. Yere çöküp çalmaya başladı. Davul derinden gelen garip bir ses veriyordu. Tomi ile Anika daha önce buna benzer bir ses duymamışlardı hiç.

«Zencilere özgü bir davul.» diye açıkladı Tomi, Anikaya.

Uzunçorap koca pabuçlarını ayağından çıkardı. Parmaklarının üzerinde davulun sesi kadar garip bir dans yapmaya başladı. Sonra Efraim baba. zenciler adasında öğrendiği çok vahşi bir dansa başladı. Mızrağını sallıyor. kalkaniyle vahşi hareketler yapıyor ve çıplak ayaklarını sertçe yere vuruyordu. Uzunçorap, «Dikkat, yeri çökerteceksin baba!» diye bağırdı. «Zararı yok!» diyerek kaptan

Uzunçorap dansını sürdürdü. «Sen artık zenciler prensesi olacaksın!»

Uzunçorap da fırlayıp babasıyla birlikte dansetmeye başladı. Dansederken birbirlerine uyan hareketler yapıyorlar, çılgınlık atıyorlar, arada sırada havaya sıçırıyorlardı. Tomi ile Anikanın, gözleriyle onları izlemekten başları dönmüştü. Bay Nilsonun da durumu kötüydü. Çünkü o da gözünü kırpmadan dansı izliyordu.

Derken dans, babayla kız arasında bir boks maçına dönüştü. Kaptan Uzunçorap, kızını şöyle bir savurdu, Uzunçorap kendini portmantonun şapka rafında buldu. Ancak orada uzun süre kalmadı; çılgılığı bastığı gibi dev bir adımla mutfığı boydan boya aşarak babasının üzerine çullandı. Sonra da babasını öyle bir savuruş savurdu ki, Kaptan Uzunçorap, tıpkı bir göktaş gibi havada uçarak tepesi üstü düşüp odun sandığına saplandı. Şişman bacakları havada dikili kaldı. Kendi kendine sandıktan çıkmayı başaramıyordu. Çünkü pek şişmandı. Üstelik gülmekten de kırılıyordu. Gülmesinden, odun sandığı gümbür gümbür gümlüyordu. Uzunçorap babasını sandıktan çıkarmak için ayaklarından yakaladı. Kaptan Uzunçorap gülmekten nerdeyse boğulacaktı. Çünkü müthiş gıdıklanırdı.

«Gı-gı-gıdıklamasana!» diye bağırdı. «Denize at, pencereden fırlat, ama ne olursun gıdıklama!»

Bir türlü gülmesi dinmiyordu. Tomi ile Anika odun sandığının, ortadan yarılacağını sandılar. Kaptan Uzunçorap, en sonunda kendini sandıktan kurtarmayı başardı. Ayaklarının üzerine basar basmaz, Uzunçorap üzerine atıldı. Onu tutmasıyla karşı duvara fırlatması bir oldu. Uzunçorap, kurum dolu ocağın üzerine yüzüstü kapaklandı. Neşeyle bağırdı :

«Hah hay, işte zenciler prensesi karşınızda!»

Kapkara burnunu Tomi ile Anikadan yana çevirdi. Ardından yine bir çılgılık atarak babasının üzerine yürüdü. Öyle bir çullandı ki üzerine, adamcağızın hasırdan eteği çatır çatır çatladı. Hasır parçaları mutfığın dört bir yanına saçıldı. Altın tacı yere düştü, yuvarlanıp masanın altına girdi. En sonunda Uzunçorap babasını sırtüstü yere düşürmeyi de başardı. Göbeğinin üstüne çıkıp oturdu.

«Yenik düştüğünü kabul et!» diye bağırdı.

«Pes! Pes!» diye bağırdı Kaptan Uzunçorap.

İkisi de kahkahadan kırılıyorlardı. Uzunçorap babasının burnunu hafifçe ısırıldı. Kaptan Uzunçorap,

«Birlikte Singapurdaki denizciler barını altüst ettiğimizden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim,» dedi. Emekleyerek masanın altına girdi, oradan tacını aldı. «Evet, zencilerim görmeliydi bunu. Anlı şanlı kiralık tacının mutfak masasının altında yattığını görmeliydiler.»

Tacını başına geçirdi. İyice seyrelmiş olan hasır eteğine çeki düzen verdi.

«Eteğini onarıma verebilirsin,» dedi Uzunçorap.

Kaptan yere oturdu, alnında biriken terleri sildi.

«Evet Pippilotta, söyle bakalım bu günlerde hiç yalan söylüyor musun?»

«Aa, tabii, zaman buldukça, ama o kadar da sık değil. Ya sen? Yalan söyleme hastalığı sende de var. Senin durumun nasıl?»

«Evet, hafta içinde iyi davranmışlarsa Cumartesi geceleri zencilerime biraz yalan söylüyorum. Arada sırada da davul tamtamları ve meşale dansı eşliğinde küçük yalanlar ve şarkı söyleme geceleri düzenliyoruz. Ben ne kadar sunturlu yalan atarsam, davullar o kadar sertçe çalınır.»

«Yaa, öyle mi?» dedi Uzunçorap. «Benim için kimse davul çalmıyor. Burada yalnızlığımın baş başa, kendi kendime yalan söylüyorum. Ama öyle kuyruklu yalanlar değil de, şöyle ancak keyif verecek türden şeyler. Geçenlerde bir gece, yatağa girdiğimde, dantel işleyebilen, ağaçlara tırmanabilen bir danayla ilgili oldukça büyük bir yalan uydurdum kendi kendime.

Üstelik öykünün her sözcüğüne de inandım. İşte güzel yalan diye öylesine derim ben. Ama, yazık ki davul çalanım yok!»

«Öyleyse ben çalayım,» dedi Kaptan Uzunçorap.

Davuluyla kızı onuruna uzun bir hava çaldı. Uzunçorap babasının kucağına oturmuştu. Kurumlar içinde kalmış yüzünü babasının yanağına dayadı. Kaptan Uzunçorapın yüzü de kızının gibi kapkara oldu.

Anika oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Düşündüklerini söylemesi doğru olur muydu bilemiyor" du ama yine de söylemeden edemedi :

«Yalan söylemek kötüdür. Annem böyle söyler.»

«Ne aptalsın Anika,» dedi Tomi. «Uzunçorap gerçekten yalan söylemiyor ki. Yalnızca laf olsun diye, Uyduruyor. Anlamıyor musun aptalcık?»

Uzunçorap düşünceli düşünceli Tomiye baktı.

«Bazen öyle akıllı sözler ediyorsun ki Tomi, ilerde büyük biri olmandan bayağı korkuyorum.»

Akşam olmuştu. Tomi ile Anikanın eve dönme zamanı gelmişti. Çok olaylı bir gün geçirmişlerdi. Üstelik gerçek bir zenciler kralıyla da tanışmışlardı. Ayrıca, Pippinin, babasına kavuşması da çok mutlu bir olaydı. Böyleydi ama. yine de. Yine de...

O gece Tomi ile Anika, her gece yatağa yattıklarında yaptıkları gibi konuşmadılar. Odalarında tam bir sessizlik vardı. Derken birinin iç çektiği duyuldu. Tomiydi bu. Az sonra biri daha içini çekti. Bu kez içini çeken Anikaydı.

«Ne diye içini çekiyorsun öyle?» dedi Tomi, öfkeyle.

Ama karşılık alamadı. Çünkü Anika yorganını başına çekmiş ağlıyordu.

Sekizinci Bölüm

UZUNÇORAP

AYRILIK

ŞÖLENİ VERİYOR

Ertesi sabah Torni ile Anika, Issız Köşkün mutfak kapısından içeri sızdıklarında, bütün ev müthiş horultularla yankılanmaktaydı. Kaptan Uzunçorap, daha uyanmamıştı. Pippi kalkmıştı. Tomi ile Anika onu gördüklerinde, sabah cirmnastiği yapıyordu.

«Evet, geleceğim artık güven altına alındı,» dedi Pippi. «Artık zenciler prensesi oluyorum. Yılda altı ay 'Hoppetossa' adlı gemimle okyanusları gezeceğim. Yılın altı ayında zencilere doğru dürüst kırallık yapılabilirse, yılın öbür yarısını kıralsız da geçirebilirmiş zenciler. Çünkü, siz de anlarsınız ya, babam öyle söylüyor. Babam gibi eski bir deniz kurdunun arada sırada ayağını güverteye basması gerekir. Ayrıca benim eğitimimi de düşünmek zorunda tabii. Merde gerçekten iyi bir korsan alacaksam, bunu yalnızca sarayda yaşamakla elde edemem. Babam saray yaşamının insanı güçsüz düşürdüğünü söylüyor.»

Tomi, ürkek bir sesle,

«Yani artık bir daha Issız Köşke gelmiyecek misin?» dedi.

«Yoo, emekli olduğunda gelirim. Şöyle elli altmış yıl sonra. O zaman oyunlar oynar hep birlikte eğleniriz yine.»

Bu sözler Tomiyi de, Anikayı da pek avutamadı.

«Düşünsenize, zenciler Prensesi. ...» dedi Uzunçorap, düşte gibi. «Böyle bir talih kuşu, dünyada öyle her çocuğun başına konmaz. Hem de öyle güzel bir prenses olacağım ki, kulaklarıma halkalar takacağım, burnuma daha büyük bir halka geçireceğim.»

«Başka neler takacaksın?» diye sordu Anika.

«Bunlardan başka da hiçbir şey takmayacağım. Ama her sabah bütün vücudumu ayakkabı cilasıyla ovalayıp parlatacak bir zenci uşağım olacak. Böylece bütün zenciler gibi ben de siyah olacağım. Her sabah ayakkabılarımla birlikte kendimi de boyatıp fırçalatırsam olur bu iş.»

Tomi ile Anika, Uzunçorapın nasıl bir görünüme gireceğini kafalarında canlandırmaya çalıştılar.

«Peki, kırmızı saçlarıyla uyuşacak mı siyah tenin?»

«Bakalım. Göreceğiz. Uymazsa saçlarımı yeşile boyatmak zor değil ya.» Coşkuyula içini çekti: «Prens Pippilotta! Ne yaşam. Ne görkem! Ne danslar yapacağım bir bilseniz! Prens Pippilotta

kamp ateşinin ışığında, davulların tamtamları eşliğinde dans edecek. Burnumdaki halka öyle bir sallanacak ki.»

«Ne ne ne zaman çıkıyorsun yola?» diye sordu Tomi, kekeliyerek. Sesi biraz çatlak çıktı.

«Hoppetossa adlı gemim yarın demir alacak.»

Uzun bir süre üçü de sessiz kaldılar. Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Sonunda yine Uzunçorap konuştu :

«Bu akşam Issız Köşkte bir ayrılık şöleni verilecek. Tam bir ayrılık şöleni. Daha fazla bir şey söylemek gereksiz. Benimle vedalaşmak isteyen herkese. kapım açıktır.»

Bu haber kısa zamanda küçük kentin bütün çocuklarına yayıldı.

«Uzunçorap kentimizden ayrılıyor, bu nedenle bu akşam Issız Köşkte ayrılık şöleni veriyor. Her isteyen şölene katılabilir!»

Şölene katılmak isteyenler çoktu. Tamı tamına otuz dört çocuk. Tomi ile Anika o akşam şölende diledikleri kadar kalabilmek için anne ve babalarından söz almışlardı. Anneleri, bunun kesinlikle gerekli olduğunu anlıyordu.

Tomi ile Anika, Uzunçorapın' ayrılış şölenini asla unutamayacaklardı. Öyle güzel bir yaz akşamıydı ki, insanın, «Yaz akşamı dediğin, işte böyle olur,» diyesi geliyordu.

Akşamın alacakaranlığında Uzunçorapın bahçesindeki bütün güller açmıştı. Çevreye çok hoş kokular saçıyorlardı. Yaşlı ağaçlar gizemli hışırtılar çıkarıyordu. Ah, bir de Pippi gitmeseydi,, her şey ne kadar, ne kadar güzel olacaktı. Tomi ile Anika bu düşünceyi akıllarına bile getirmek istemiyorlardı.

Küçük kentin bütün çocukları, flütlerini de yanlarına almışlardı. Issız Köşkün bahçesinden girince neşeli bir hava çalmaya başladılar. Tomi ile Anika, çocukların en önünde yürüyorlardı. Tam taraçanın merdivenine vardıkları sırada, Issız Köşkün kapısı pat diye açıldı ve eşikte Pippi Uzunçorap göründü. Çilli yüzünün ortasında gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Kollarını açarak,

«Gösterişsiz evime hoşgeldiniz dostlarım,» dedi.

Anika, Pippiyi unutmamak, her zaman anımsayabilmek için dikkatle ona baktı. Havuç rengi saç örgüleri, çilli yüzü, sevinç dolu gülüşü ve koca siyah pabuçlarıyla işte şurada, karşısında duran kızı. hiçbir zaman unutamayacaktı.

Uzaktan bir davulun tamtamları duyuldu. Kaptan Uzunçorap davulunu dizlerinin arasına yerleştirmiş, mutfakta oturuyordu. Üzerinde zenciler kralı giysileri vardı. Pippi, bunu özellikle istemişti. Çünkü bütün çocukların gerçek ve canlı bir zenci kralı görmek isteyeceklerini biliyordu.

Mutfak, kiral Efraimin çevresini kuşatan, onu hayranlıkla izleyen çocuklarla doldu. Anika, dyi ki daha fazla gelen olmadı yoksa burası almayacaktı,» diye düşündü. Tam düşünürken bahçeden bir

akordeon sesi duyuldu. Başta Pippinin gemici dostu Fridolf olmak üzere Hoppetossanın bütün denizcileri eve geliyordu. Akordeonu Fridolf çalıyordu. Uzunçorap o gün limana gitmiş, bütün dostlarını bulup onları ayrılış şölenine çağırmişti. Uzunçorap Fridolfu görünce onu öyle bir coşkuyla kucakladı ki, Fridolfun soluğu kesildi, yüzü mosmor oldu. Uzunçorap ancak o zaman bu eski gemici dostunu bıraktı.

«Müzik, müzik! Başlayın çalmaya!» diye bağırdı.

Fridolf, akordeonunu çalmaya, kıra! Efraim davulunu gümbürdetmeye, çocuklar da flütlerini üflemeye başladılar.

Odun sandığının kapağını yere koymuşlardı, üzeri sıra sıra gazoz şişeleriyle doluydu. Büyük yemek masasının üzerindeyse onbeş tane kremalı pasta vardı. Ocakta da koca bir kazan haşlanmış sosis duruyordu.

Kıral Efraim, işe sekiz sosisi birden mideye indirerek başladı.Öbürleri de onun yaptığını yaptılar. Az sonra mutfakta ağız şapırtısından başka bir şey duyulmaz oldu.

Ardından herkese dilediği kadar pasta ve gazoz dağıtıldı. Mutfak iyice dolunca konuklar taraçaya ve bahçeye taşmaya başladılar.

Öyle ki akşam karanlığında evin her köşesinde beyaz krema pırıltıları görölüyordu.

Herkesin karnı doyunca, Tomi, sosislerin ve pastaların sindirilmesi için bir oyun oynamayı önerdi.Örneğin, 'benim gibi yap' oyunu. Uzunçorap bu oyunu bilmiyordu. Ama Tomi birinin ebe olacağını, ebe ne yaparsa öbürlerinin de onu izleyeceğini anlattı.

«Öyleyse başlayabiliriz,» dedi Uzunçorap. «Kötü bir oyuna benzemiyor. En iyisi önce ben ebe olayım.»

Uzunçorap önce taraçanın damına tırmandı. Oraya tırmanmak için bahçe duvarına çıkıp, oradan da kendini dama çekmesi gerekiyordu. Uzunçorap, Tomi ve Anika bu işi o kadar çok yapmışlardı ki, onlar için bu işin hiç bir zorluğu yoktu. Ama öteki çocuklara bu oyun kolay gelmedi. Hoppetossanın denizcileri ise direklerle tırmanmaya alışıktilar ve tabii onlara da çok kolay geldi. Kaptan Uzunçorapın başına epey dert oldu bu, çünkü pek şişmandı Ayağı hasır eteğine dolandı. Kendini dama çekerken de soluk soluğa kaldı.

«Bu hasır etekten artık hayır gelmez,» dedi üzüntülü bir sesle.

Sonra Uzunçorap, taraçanın damından yere atladı. Küçük çocukların bazıları önce buna cesaret edemediler ama Fridolf o kadar iyi yürekliydi ki, atlamaya cesaret edemeyenleri tutup tutup yere indirdi. Bu numaralar bitince, Pippi, çimenlerin üzerinde ardı ardına altı takla attı. Herkes onun gibi yaptı. Kaptan Uzunçorap,

«Biri beni arkamdan itmezse bu işi beceremem,»dedi.

Babasına, Pippi yardım etti. Öyle ustaca itti ki babasını, adamcağız bir başladı, top gibi yuvarlana yuvarlana altı yerine ondört takla attı.

Uzunçorap, taraçanın basamaklarını yıldırım hızıyla çıkıp Issız Köşke daldı. Pencerelerden birinden yine dışarı atlayıp, yerde sürüne sürüne Issız Köşke dayalı duran bir merdivene kadar gitti. Merdiveni çabucak tırmanıp Issız Köşkün damına çıktı. Damın kıyısından koşarak bacanın bulunduğu yere vardı. Bacanın üstünde tek ayağı üzerinde dikilip, tıpkı bir horoz gibi öttü. Sonra tavanarasına yakın bir ağacın üstüne balıklama atladığı gibi, hızla ağaçtan aşağı kaydı. Yere iner inmez koş a koş a koruluğa daldı. Eline bir balta geçirip bahçe duvarında koca bir yarık açtı. Bu yarıktan dışarı çıkıp bahçe duvarına tırmandı. Duvarın üzerinde önce zıpladı, sonra elli metrelik bir denge yürüyüşü yaptı. Oradan oir meşe ağacına atlayarak, dinlenmek üzere en yüksek dalına oturdu.

Uzunçorap bütün bunları yaparken Issız Köşkün çevresinde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalık dağılıp evlerine gidince, Issız Köşkün damında bütün çevreden duyulacak gibi 'Kukkuriku!' diye bağır an bir zenciler kiralı gördüklerini anlata anlata bitiremediler. Ama bu anlatılanlara kimse inanmadı.

.Kaptan Uzunçorap, bahçe duvarındaki yarıktan geçmeye çabalarken sıkışıp kaldı orada. Olacağı buydu zaten. Ne ileri, ne geri gidebiliyordu. Bu yüzden oyun durdu. Bütün çocuklar Fridolfun, kaptanı duvardan söküp çıkarışını izlemek üzere oraya toplandılar.

«Korkunç eğlenceli bir oyundu bu,» dedi Kaptan. «Peki şimdi ne oynayacağız?»

«Eskiden, kaptanla Pippi, kimin daha güçlü olduğunu anlamak için aralarında yarış ırlardı. Onları izlemek çok eğlenceli olurdu.»

«Hiç de kötü bir düşünce değil. Ama kızım gittikçe beni geçiyor güçlülükte.»

Tomi, Pippinin yanında duruyordu.

«Pippi,» dedi. «Oynarken, meşe ağacının içindeki gizlenme yerimize gideceksin diye ödüm koptu.

Oraya bir daha hiç gitmeyecek olsak bile, bizden başka kimsenin oraya girmesini istemiyorum.»

«Hayır, orası bizim ortak sırrımız,» dedi Uzunçorap.

O sırada Kaptan, eline bir demir geçirmişti. Sanki elindeki bambu kamışymış gibi, ortasından büküvermişti demir çubuğu. Uzunçorap durur mu, o da bir demir çubuk alıp ortasından bükü.

«Biliyor musun baba, ben böyle basit işlerle, zaman geçsin diye daha beşikte bebekken uğraşırdım.»

Bunun üzerine Kaptan Uzunçorap, mutfak kapısını yerinden söktü. Fridolf ile yedi denizci de kapının üzerine çıktılar. Kaptan Uzunçorap, tümünü havaya kaldırdı, bahçede on tur attı.

Hava artık iyice kararmıştı. Uzunçorap tatlı tatlı yanan ve bahçeye büyümlü ışınlar saçan meşaleler tutuşturdu.

Onuncu turu tamamladığında babasına döndü,

«Tamam mısın?» dedi.

Babası gösterisini bitirmişti.

Pippi, atını mutfak kapısının üzerine çıkardı. Atın sırtına, Fridolf ile üç denizci oturttu. Her birinin kucağına da ikişer çocuk verdi. Fridolfun kucağında, Tomi ile Anika oturuyordu. Uzunçorap hepsini birden tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve bahçede yirmi beş tur attı. Meşalelerin ışığında pek gösterişliydi.

«Gerçekten yavrum, sen benden güçlüsün,» dedi Kaptan Uzunçorap.

Sonra hep birlikte çimenlere oturdular. Fridolf, akordeonunu çalmaya başladı. Denizciler en güzel denizci şarkılarını söylediler. Çocuklar müzik eşliğinde dansettiler. Uzunçorap iki eline birer meşale alarak çılgınca danslar yaptı.

Şölen, fişek atışlarıyla sona erdi. Uzunçorapın fırlattığı fişeklerle bütün gökyüzü aydınlandı. Anika, taraçaya oturup fişekleri gözledi. Her şey öylesine güzeldi, öylesine canlıydı ki. Gerçi Anika, gülleri göremiyordu, ama saçıkları mis gibi kokular burnuna doluyordu. Her şey ne güzel olacaktı. Ah, ah. Sanki buz gibi bir el. Anikanın yüreğini kavıyordu. Yarın, ya yarın ne yapacaktı Anika? Ya bütün yaz tatili boyunca? Ya bundan böyle? Artık Pippi Uzunçorap olmayacaktı Issız Köşkte. Artık Bay Nilson da, taraçada oturan at da olmayacaktı. Artık ata binmeler, Uzun-corapla gezintiler, Issız Köşkün mutfağındaki akşam söyleşileri, içinde gazoz biten meşe ağacı olmayacaktı. Evet ağaç yerinde kalacaktı ama, Anika bunu öyle güçle duyuyordu ki, ağaç, Pippi gittikten sonra gazoz vermeyecekti. Yarın ne yapacaklardı Tomiyle? Herhalde top oynayacaklardı. Derin derin iç çekti Anika.

Şölen son bulmuştu. Bütün çocuklar teşekkür edip ayrıldılar. Kaptan Uzunçorap, denizcileriyle birlikte Hoppetossaya döndü. Uzunçorapın da onlarla gelebileceğini söyledi. Ama Uzunçorap Issız Köşkte son bir gece daha geçirmek istiyordu.

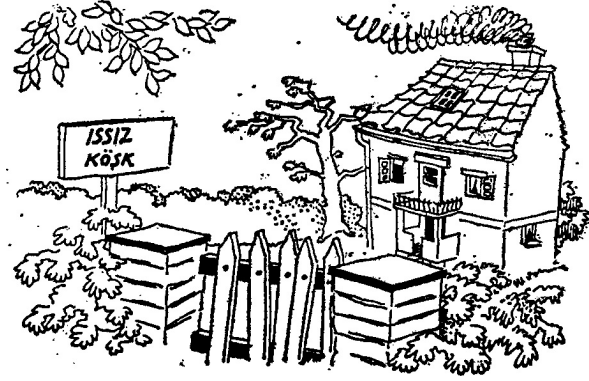
«Unutma yarın sabah saat tam onda demir alıyoruz!» diye bağırdı Kaptan.

Evet, sonra Uzunçorap, Tomi ve Anika, üçü başbaşa kaldılar. Bir süre karanlık taraçanın merdiveninde hiç konuşmadan oturdular. Uzun süren sessizliği Uzunçorap bozdu:

«Ben gittikten sonra da yine burada oynayabilirsiniz. Anahtarı kapının yanındaki çiviye asacağım. Çekmecelerden dilediğinizi alabilirsiniz. Meşe ağacının içine de kendi başınıza girip çıkmanız için bir merdiven yerleştiririm. Ama ağaç artık eskisi kadar çok gazoz vermeyebilir. Çünkü mevsimi geçti.»

«Hayır Uzunçorap,» dedi Tomi. «Biz bir daha buraya girmeyeceğiz.»

«Hayır asla, asla,» dedi Anika da.

Bundan böyle Issız Köşkün önünden her geçişinde gözlerini yummak zorunda kalacaktı. Pippinin içinde olmadığı bir Issız Köşk. Anika, yeniden o buz gibi eli yüreğinde duydu.

Dokuzuncu Bölüm

UZUNÇORAP

DENİZE AÇILIYOR

Uzunçorap, Issız Köşkün kapısını kilitledi. Anahtarı kapının yanındaki bir çiviye astı. Atı, son kez taraçadan indirdi. Bay Nilson, çoktan Uzunçorapın omuzuna binmişti. Pek de ağırbaşlı görünüyordu. Çok önemli bir şeyler olacağını biliyor gibiydi.

«Evet, yapılacak başka bir şey kalmadı,» dedi Uzunçorap.

Tomi ile Anika da başlarını salladılar. Hayır, yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

«Daha erken. Yürüyerek gidelim. Zaman geçsin,» dedi Uzunçorap.

Tomi ile Anika yine başlarını salladılar, ama bir şey söylemediler. Ve kente doğru yolculuk başladı. Limana, 'Hoppetossa'ya gidiyorlardı. At, kimi istiyorsa onun ardınca yürüyordu.

Uzunçorap, yan gözle Issız Köşke son kez baktı.

«Cok güzel bir ev doğrusu, at koşturacak kadar geniş. Her şeyiyle iyi. Hele gittiğim yerlerde, içinde oturacağım çamurdan yapılmış kulübeyle karşılaştırıncı, kimbilir daha neler söylenebilir.»

Tomi ile Anika hiç bir şey söylemediler.

«Eğer çamur kulübemde gereğinden fazla pire bulursam, onları evcilleştirip bir kibrit kutusuna dolduracağım ve geceleri aralarında yarışlar düzenleyeceğim. Bacaklarına küçük fiyonklar bağlayacağım.

Beni en çok seven, bana en çok yakınlık duyan iki pireye de Tomi ile Anika adlarını vereceğim. Geceleri benim yanımda yatacaklar.»

Tomi ile Anikayı bu sözler de yatıştıramadı.

Uzunçorap, en sonunda sinirli bir sesle,

«Ne oluyorsunuz yahu,» dedi. «Bana bakın, bu kadar uzun süre konuşmadan durmak hiç iyi değildir. Uzun süre kullanılmazsa insanın dili de giderek yok olur. Bir zamanlar Kalkütada hiç konuşmayan bir fırıncı ustası tanımıştım. Tabii sonunda olan oldu adamcağıza. Bir keresinde bana, 'Güle güle sevgili Uzunçorap, iyi yolculuklar, her şey için teşekkürler! diyeceği tuttu. O zaman ne oldu bilir misiniz?Önce bazı korkunç el kol hareketleri yaptı. Çünkü dilinin kasları paslanmıştı. Dikiş makinası yağıyla iyice bir yağladılar dilini. Bunun üzerine, 'Uy, buy, muy' gibi garip sesler çıkardı. Ben de ağzının içine baktım. Bir de ne göreyim; di'i küçücük bir yaprak haline gelmemiş mi! Fırıncı ustası, yaşamı boyunca 'Uy, muy, buy'dan başka bir şey söyleyemedi. Aynı şey sizlerin de başına gelirse doğrusu korkunç olur. Bakalım şu sözleri fırıncı ustasından daha iyi söyleyebilecek misiniz : 'İyi yolculuklar sevgili Uzunçorap. Her şey için teşekkürler.' Hadi bir deneyin bakalım.»

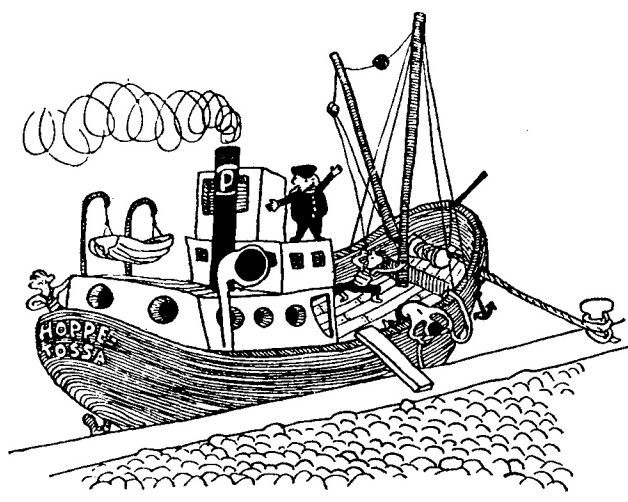
. «İyi yolculuklar sevgili Uzunçorap, her şey için teşekkürler!» dedi Tomi.

Sonra Anika da aynı sözleri söyledi.

«Oh, çok şükür. İnsanı korkutuyorsunuz. Ya siz de 'Uy, buy, muy' deseydiniz, ne yapardım ben?»

Artık limana varmışlardı. 'Hoppetossa' orada duruyordu. Kaptan Uzunçorap, güvertede buyruklar veriyordu. Denizciler koşuşuyor, kalkış için gerekli hazırlıkları tamamlıyorlardı. Küçük kentin hemen bütün insanları Uzunçorapa güle güle demek için rıhtımda toplanmıştı. Ve işte Uzunçorap da, yanında Tomi, Anika, Bay Nilson ve atı ile geliyordu.

«Hey, Uzunçorap geliyor! Uzunçorapa yol verin!» diye bağırdı biri ansızın.

Herkes Uzunçorapa yol açmak için iki yana çekildi. Uzunçorap eliyle ve başıyla sağına soluna selâmlar yağdırıyordu. Sonra atı tutup havaya kaldırdığı gibi, geminin merdiveninden yukarı taşıdı. Zavallı hayvancağz ürkek bakışlarla çevresine bakınıyordu. Çünkü atlar gemiye binmekten pek hoşlanmazlar.

«Hoş geldin sevgili yavrum,» dedi Kaptan.

Kızını bağına basmak için, vermekte olduğu bir buyruğu yarıda kesti. Kızını göğsüne bastırdı. Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki, nerdeyse kaburgaları çatlayacaktı.

Sabahtan beri Anikanın boğazına bir şey düğümleniyordu. Uzunçorapın, atını gemiye taşıdığını görünce, birden boğazındaki düğüm çözüldü ve Anika ağlamaya başladı. Rıhtımda bir yük sandığına dayanmış duruyordu. Önce sessizce, sonra gittikçe artan bir sesle hüngür hüngür ağlamaya başladı.

«Kes şu zırlıtıyı!» dedi Tomi, öfkeyle. «Herkesin önünde bizi rezil ediyorsun.»

Tominin sözleri Anikanın gözyaşlarını büsbütün ortırdı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Tomi öfkeyle yerde duran bir taşa tekme attı. Taş yuvarlanıp gitti, denize düştü. Aslında Tomi o taşı olanca gücüyle, Pippiyi ellerinden alan o kötü gemiye, Hoppetossaya fırlatmak isterdi. Kimse görmese kendi de hüngür hüngür ağlayacaktı ya, yapamıyordu. Bir taş daha gönderdi denize.

Uzunçorap, koşarak geminin merdivenini indi. Dosdoğru Tomi ile Anikanın yanına geldi. Onları ellerinden tuttu.

«On dakikamız kaldı,» dedi.

O zaman Anika, yük sandığının üstüne kapanıp yüreği çatlarcasına yeniden ağlamaya başladı. Tomi içinse denize yollayacak taş kalmamıştı ortalıkta. Dişlerini sıktı. Görünüşü pek ürkütücüydü.

Küçük kentin bütün çocukları, Uzunçorapın çevresini sarmıştı. Flütlerini çıkararak Uzunçorapa bir ayrılış şarkısı çaldılar. Hüzünlü, yanık bir şarkıydı bu. Anika öyle ağladı, öyle ağladı ki, artık ayakta duracak hali kalmamıştı. Tam o sırada Tomi, Pippinin onuruna bir ayrılış şiiri yazdığını anımsadı. Cebinden bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. Şiir de pek acıklıydı. Tominin sesi titriyordu:

«Hoşçakal sevgili Pippilotta bizden ayrılıp gidiyorsun, ama unutma ki, burada seni dünyalar kadar seven dostlar bırakıyorsun.»

«Hem de kafiyeli.» dedi Uzunçorap. «Bu şiiri ezberleyip kamp ateşinin çevresinde oturduğumuz gecelerde zencilere okuyacağım.»

Çocuklar dört bir yandan, vedalaşmak için Uzunçorapın başına üşüştiler. Uzunçorap elini havaya kaldırdı. Herkesin susmasını söyledi.

«Çocuklar,» dedi. «Bundan böyle birlikte oynayacağım dostlar yalnızca küçük zenciler olacak. Onlarla kendimizi nasıl eğlendireceğiz bilemem. Belki gergedanlarla saklambaç oynar, belki yılanlar avlayıp fillere bineriz. Belki de palmye ağaçlarına salıncaklar kurarız. Her neyse, zamanımızı hoşça geçirmenin yolunu buluruz.»

Uzunçorap, burada biraz durakladı. Tomi ile Anika, onunla birlikte oynayacak zenci çocuklarına karşı içlerinde büyük bir öfke duydular.

«Ama belki de yağmur mevsiminde uzun, sıkıcı günler olur. Gerçi yağmur altında anadan doğma soyunup koşuşmak her ne kadar eğlenceliyse de, sonunda insan sıırıslıkam olur. Tepeden tırnağa sıırıslıkam olunca belki çamurdan yapılma kulübeme sığınırım. Tabii kulübemi yağmur alıp götürmemişse. Öyle olmuşsa, çamurdan pastalar yapılabilir demektir. Zenci dostlarla orada oturunca, belki de çocuklardan biri, 'Uzunçorap bize bir şeyler anlat' der. İşte o zaman ben onlara dünyanın öbür ucundaki küçük bir kentten, orada yaşayan beyaz çocuklardan söz ederim. 'Orada ne iyi çocuklar var, bilseniz' derim. 'Oradaki çocuklar melekler gibi bembeyazdır, yalnız ayakları beyaz değildir. Hepsi de flüt çalar, ama en önemlisi, hepsi de aritmetikten sınıfta kalırlar.' Belki de, o zaman, zenci çocukların kafalarına, beyaz çocukların aritmetikten niye bir şey anlamadıkları sorusu takılır. Ben ne yaparım? Eh en kötü olasılıkla, çamurdan kulübeyi yıkar, çamurlardan pasta yaparım. Bazen kendimizi' gırtlığımızı kadar çamura gömeriz. Bütün bunlardan sonra, aritmetikten başka bir şey düşünmeye kandıramazsam onları doğrusu ilginç bir durum doğar. Hepinize candan teşekkürler! Hoşça kalın!»

Çocuklar flütleriyle bu kez daha da acıklı bir parça tutturdular.

Kaptan Uzunçorap,

«Haydi Pippilotta, gemiye gel artık!» diye bağırdı.

«Başüstüne kaptan,» dedi Uzunçorap.

Tomi ile Anikaya döndü.

«Pippinin gözlerinde ne tuhaf bir anlam var,» diye düşündü Tomi. Tomi çok çok hastayken, annesi de bir kez böyle bakmıştı ona. Anika yük sandığının üzerine oturmuştu. Uzunçorap onu kaldırıp kucakladı.

«Hoşça kal Anika, hoşça kal,» diye fısıldadı. «Ağlama artık.»

Anika, kollarını Pippinin boynuna doladı ve acıklı bir ses çıkardı.

«Hoşça kal Pippilottacığım,» diye sızlandı.

Uzunçorap, Tominin elini tuttu ve sertçe sıktı. Sonra koşarak geminin merdivenlerini tırmandı. O anda Tominin burnundan koca bir gözyaşı damlası yuvarlandı. Dişlerini sıktı. Yararı yoktu. Gözlerinden bir damla daha yaş yuvarlandı. Anikanın elinden tuttu. Öylece, boyunları. büyük, Uzunçorapın ardından bakakaldılar. Uzunçorapın güvertede durduğunu görüyorlardı. Ancak gözlerine dolan yaşlar gözlerini bulandırıyordu.

«Yaşasın Uzunçorap!» diye bağırdı rıhtımda duranlar.

«İskele al Fridolf!» diye bağırdı kaptan Uzunçorap.

Fridolf, iskeleyi aldı. 'Hoppetossa', yabancı ülkelere doğru yolculuğuna artık hazırды. Ama işte o anda...

«Hayır babacığım, olmuyor. Dayanamıyorum,» dedi Uzunçorap.

«Neye dayanamıyorsun yavrum.»

«Dünyada kimsenin benim için gözyaşı dökmesine dayanamıyorum. Hele Tomi ile Anikanın döktükleri gözyaşlarına. İndirin merdiveni, Issız Köşke dönüyorum.»

Kaptan Uzunçorap, bir an sustu. Sonra,

«Dilediğin gibi yap yavrum, zaten her zaman öyle yaptın,» dedi.

Uzunçorap, onaylar gibi başını salladı.

«Evet, ben hep dilediğimi yaptım,» dedi yavaşça.

Uzunçorapla babası yine kucaklaştılar. Öyle ki, kaburgaları çatırdadı. Aralarında, Kaptan Uzunçorapın sık sık gelip Issız Köşkü ziyaret etmesini kararlaştırdılar.

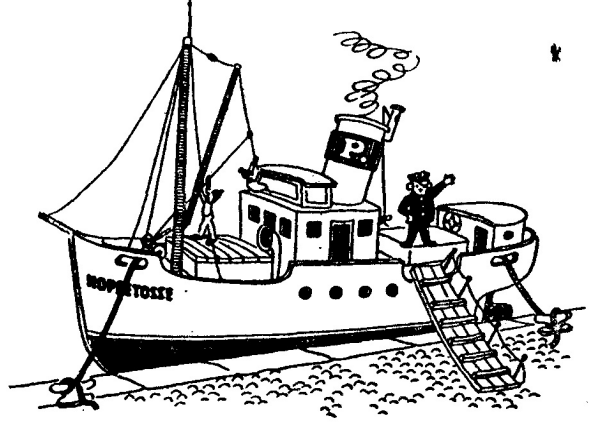
«Yine de babacığım, bir çocuğun doğru dürüst bir yuvası olması denizlerde dolaşp çamurdan kulübelerde oturmasından daha iyidir. Öyle değil mi?»

«Her zaman olduğu gibi yine sen haklısın yavrum. Issız Köşkte daha düzenli bir yaşamın var tabii.

Küçük bir çocuk için en iyisi de budur zaten.»

«Tastamam öyle, küçük çocuklar için en iyisi, kesinlikle, düzendir. Özellikle bu düzeni kendi başlarına sağlıyorlarsa.»

Uzunçorap, Hoppetossanın denizcileriyle de vedalaştı. Babasını son bir kez daha kucakladı. Sonra güçlü kollarıyla atını havaya kaldırdı ve merdivenden karaya taşıdı.

Hoppetossa' demir aldı. Ama son anda Kaptan Uzunçorapın aklına bir şey geldi:

«Pippilotta, sana biraz daha altın para gerekli. Al bakalım şunu.»

Ve bir torba altın parayı karaya doğru fırlattı. Ne yazık ki Hoppetossa fazla açılmıştı. Torba rıhtıma ulaşmadı. 'Plop' diye denize düştü, denizin dibini boyladı. Rıhtımdakiler arasında telâşlı bir mırıltı yayıldı. Derken yine 'plop' diye - bir ses duyuldu. Uzunçorap suya dalmıştı. Az sonra dişleri arasında torbayla su yüzünde göründü. Rıhtıma tırmandı ve kulağının arkasından sarkan yosunları sıyrıp attı.

«Yine prensesler kadar zengin oldum,» dedi. Tomi ile Anika, hâlâ olanı biteni kavrayamamışlardı. Ağzıları bir karış açık olduğu halde, Uzunçorapa, ata, Bay Nilsona, altın dolu torbaya ve limandan hızla uzaklaşmakta olan Hoppetossaya bakakalmışlardı.

En sonunda Tomi.

«Sen ... sen gitmedin mi gemiyle?» diyebilirdi.

«Üçe kadar bil bakalım,» dedi Uzunçorap, bir yandan da sularını akıtmak için saç örgülerini sıkıyordu.

Sonra Tomiyi, Anikayı, altın dolu torbayı ve Bay Nilsonu kaldırdığı gibi atın sırtına yerleştirdi. Kendi de yanlarına atladı. Kükreyen bir sesle,

«Haydi İssız Köşke!» diye bağırdı.

Tomi ile Anika, işte o zaman durumu kavradılar. Tomi öyle bir sevinç duydu ki, birden en çok sevdiği şarkı dökülüverdi dudaklarından:

«Savulun İsveçliler geliyor!...»

Anika da çok ağlamıştı, bir türlü gözyaşlarını durduramıyordu. Hâlâ içini çekiyordu. Ama artık bunlar sevinç dolu iç çekişlerdi, az sonra kesilecekti. Uzunçorapın kolları sıkı sıkıya beline dolanmıştı. Bu kollar Anikaya güven veriyordu. Her şey ne güzeldi şimdi.

«Bugün ne yapacağız Pippi?» dedi Anika, iç çekmeleri durduğunda.

«Bilmem, belki top oynarız.»

«Çok iyi olur.»

Uzunçorapla top oynamak bile Anikaya bir başka güzel görünüyordu.

«Belki de. ...» dedi Uzunçorap.

Küçük kentin bütün çocukları, Uzunçorapın ne diyeceğini duymak için çevresini sarmışlardı.

«Belki de, dereye gider, su üstünde yürümeyi deneriz.»

«Ama insan suyun üstünde yürüyemez ki,» dedi Tomi.

«Kim demiş. Bir zamanlar Kübada bir doğramacı tanımıştım...»

At tırısı kalkmıştı. Atın çevresini saran çocuklar, öykünün gerisini duyamadılar. Ama uzun süre İssız Köşke doğru tırısı kalkan atın arkasından bakıp durdular. Uzunçorap ve ötekiler, az sonra ufukta küçük bir nokta olup, büsbütün gözden yittiler.

İKİNCİ KİTABIN SONU